

REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva 20–25, SI-1001 Ljubljana

T: +386 1 478 1000

F: +386 1 478 1607

E: gp.gs@gov.si

http://www.vlada.si/

DRŽAVNI ZBOR

LJUBLJANA

REPUBLIKA SLOVENIJA - DRŽAVNI ZBOR

Prejeto:	24 -01- 2013	
Šifra:	008-11113-111	
Povezava:		
EPA:	941-VI	EU: U457
Sign. zn.:		
Kratica:		

Številka: 54924-3/2013/4

Datum: 24. 1. 2013

V prilogi vam na podlagi prvega odstavka 4. člena Zakona o sodelovanju med državnim zborom in vlado v zadevah Evropske unije pošiljamo:

- Predlog stališča Republike Slovenije do Predloga uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti,

ki ga je Vlada Republike Slovenije obravnavala na 46. redni seji dne 24. 1. 2013 in, ki je skupaj s pripadajočimi dokumenti objavljeno na EU portalu v zadevi številka: 542406 - 9 / 2012.

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 45. člena Poslovnika Vlade Republike Slovenije in na podlagi 235. člena Poslovnika Državnega zbora določila, da bosta kot njena predstavnik na sejah Državnega zbora in njegovih delovnih teles sodelovala:

- dr. Senko Pličanič, minister za pravosodje in javno upravo,
- Helmut Hartman, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje in javno upravo.

Dr. Božo PREDALIČ
GENERALNI SEKRETAR

PRILOGE: 5

Številka: 54924-3/2013/4
Datum: 24. 1. 2013

Predlog stališča Republike Slovenije do Predloga uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

I.

1. Zadeva EU:

Naslov dokumenta v slovenskem jeziku: *Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti*

Naslov dokumenta v delovnem jeziku EU: *Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council amending Council Regulation (EC) No 1346/2000 on insolvency proceedings*

Datum dokumenta: 18.12.2012

Številka dokumenta: 17883/12

Medinstitucionalna oznaka: 2012/0360(COD)

Pri izdelavi predloga stališča so upoštevane še različice in priloge dokumenta EU:

2. Vrsta odločitve RS: Stališče Republike Slovenije

3. Postopek sprejemanja zadeve EU v institucijah EU:

Postopek: *Redni zakonodajni postopek*

Faza sprejemanja: *Izdan je bil predlog akta.*

4. Pristojni organ EU:

Svet EU v sestavi: *JHA - Svet EU za pravosodje in notranje zadeve*

Delovno telo Sveta EU: *E.07 - Delovna skupina za civilnopravne zadeve*

5. Organ, pristojen za dokončen sprejem stališča RS:

Državni zbor

6. Pravna podlaga za obravnavo v Državnem zboru:

Vlada Republike Slovenije pošlje predlog stališča Republike Slovenije v odločanje Državnemu zboru Republike Slovenije v skladu s prvim odstavkom 4. člena Zakona o sodelovanju med državnim zborom in vlado v zadevah Evropske unije.

Pri delu v Državnem zboru bodo sodelovali: *Senko Pličanič Helmut Hartman*

7. Roki:

Predviden čas pričetka obravnave zadeve EU v institucijah EU: *18.02.2013*

Predviden čas sprejema zadeve EU v institucijah EU: *31.12.2014*

Rok za odziv organa: *8.1.2013*

Rok za obravnavo na seji Vlade in njenih odborih: *24.1.2013*

Rok za obravnavo predloga stališča RS v DZ: *15.2.2013*

Predlog z obrazložitvijo za skrajšanje oziroma podaljšanje rokov:

/

8. Organ, odgovoren za pripravo predloga stališča RS:

Organ: *Ministrstvo za pravosodje in javno upravo*

Kontaktne osebe organa: *Matija Vidmar, Katja Rejec-Longar*

9. Delovna skupina Vlade, organizirana za posamezno področje zadev EU:

DS08 - Pravosodno sodelovanje

vodilni organ: *MPJU - Ministrstvo za pravosodje in javno upravo*

vodja delovne skupine: *Katja Rejec-Longar*

Delovna skupina je predlog stališča RS obravnavala: *Ne*

10. Predlog stališča RS je usklajen z organi:

Organ: *Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo, Ministrstvo za zunanje zadeve*

Kontaktna oseba organa:

11. O predlogu stališča RS je bilo opravljeno posvetovanje z:

drugo - AJPES, GZS, sodišča

12. Zahteva za obravnavo: *na seji Vlade, na seji Odbora za državno ureditev in javne zadeve*

II.
PREDLOG

STALIŠČE RS

Na podlagi 21. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo in 109/08, 38/10–ZUKN in 8/12) je Vlada Republike Slovenije naseji dne, sprejela naslednji

SKLEP

A)

Republika Slovenija je sprejela (določila predlog)

Stališče Republike Slovenije

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 49.h člena Poslovnika Vlade Republike Slovenije sprejela predlog stališča Republike Slovenije k Predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti št. 17883/12, ki se glasi:

Republika Slovenija podpira temeljni cilj, ki ga Predlog zasleduje: večjo učinkovitost in preglednost čezmejnih insolventnih postopkov, s tem pa zagotavljanje nemotenega delovanja notranjega trga ter odpornost na gospodarske krize. Pri tem poudarja, da je nujna izbira ustreznih instrumentov za doseg opisanega cilja. Treba je jasno opredeliti posamezne pravne pojme (pravne definicije) in premišljeno določiti obseg njihovega učinkovanja (delovanja). Bistveno je upoštevanje sodne prakse Sodišča Evropske unije, kakor tudi pristopov UNCITRAL-ovega vzorčnega zakona o čezmejni insolventnosti. Med drugim bo tehten premislek potreben pri opredelitvah ter določitvah pravic in obveznosti: opredelitvi pristojnosti za postopke, ki izvirajo iz insolventnih postopkov (triindvajseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 3a. člen Uredbe), preizkusu pristojnosti in pravici do sodne presoje (triindvajseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 3b. člen Uredbe), pooblastilu upravitelja (osemindvajseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 18. člen Uredbe), sekundarnih postopkih (zlasti štiriintrideseti in petintrideseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 29a. člen in 31. člen Uredbe), pravici do prijave terjatve in postopku te prijave (enainštirideseti in triinštirideseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 39. člen in 41. člen Uredbe) in insolventnosti člana/članov skupine podjetij (petinštirideseti odstavek 1. člena Predloga oziroma 42a. člen do 45. člen Uredbe). V tem pogledu Republika Slovenija že preučuje predlagane možnosti, predvsem v oziru na lastne izkušnje v insolventnih postopkih. Nenazadnje Republika Slovenija podpira vzpostavitev evropskega insolventnega registra na način povezave nacionalnih registrov na evropskem portalu E-pravosodje. Posebno pozornost bo treba nameniti preglednosti navedenega registra in stroškovnemu vidiku njegove vzpostavitve (kaj vse sodi v obseg stroškov prilaganja domačega registra insolventnosti; devetindvajseti odstavek 1. člena Predloga oziroma drugi odstavek 20c. člena Uredbe). Ob tem je smiselna vključitev Evropskega poslovnega registra na navedeni portal (to je sicer že predvideno z Resolucijo Evropskega parlamenta o povezavi poslovnih registrov z dne 7. 9. 2010 in Akcijskim načrtom za e-Pravosodje za obdobje 2009-2013).

Pridržek: NE

Obrazložitev razlogov za pridržek:

B) (Za zakonodajne akte in odločitve politične narave)

POGLAVITNE REŠITVE IN CILJI PREDLOGA ZADEVE EU:

Namen revizije Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primerih insolventnosti (v nadaljevanju: Uredba) je racionalizacija čezmejnih insolventnih postopkov ne glede na to ali je subjekt postopka eno podjetje, več podjetij (skupina podjetij) ali fizična oseba (trgovec, strokovnjak, potrošnik). Bistvo je t.i. »druga priložnost«, ki omogoča podjetjem s finančnimi težavami, da z reorganizacijo nadaljujejo s poslovanjem, namesto da bi prenehala obstajati zaradi čezmejnih insolventnih postopkov.

Pri tem ne gre spregledati, da so razlike med nacionalnimi stečajnimi zakonodajami velike; od sprejema Uredbe dalje so se pojavila nova vprašanja, kot na primer »predinsolventnih postopkov«, »hibridnih postopkov« in določena problematika v zvezi z uvedbo stečajnih postopkov (spori o krajevni pristojnosti).

Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe (ES) št 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti (v nadaljevanju: Predlog) zato med drugim predvideva (pet področij, na katerih je Komisija zasledila pomanjkljivosti ureditve):

(1) Ureditev t.i. »predinsolventnih postopkov«, »hibridnih postopkov« in postopkov insolventnosti fizičnih oseb:

Uredba ne zajema določenih:

- nacionalnih postopkov (postopkov v državah članicah EU), ki prestrukturirajo podjetja v t.i. »predinsolventnem postopku«;
- postopkov, ki ohranijo obstoječe poslovodstvo podjetja (t.i. »hibridni postopki«) in
- določenih oblik osebnih insolventnih postopkov.

Prvi dve vrsti opisanih postopkov so uvedle številne države članice EU kot del strategije za uspešno prestrukturiranje podjetij.

Predlog gre v smeri razširitve področja uporabe Uredbe z novo opredelitvijo insolventnih postopkov, ki vključuje t.i. »predinsolventne postopke« in »hibridne postopke« kot tudi postopke reševanja zadolženosti (postopki prestrukturiranja dolgov, vključno s sporazumi z upniki; seveda sem ne sodijo postopki reševanja, ki so zaupne narave, na primer pogajanja z upniki o refinanciranju ali reorganizaciji dolžnika) in druge insolventne postopke za fizične osebe, ki niso zajeti z obstoječo definicijo. Predlagane spremembe so v skladu s pristopom UNCITRAL-ovega vzorčnega zakona o čezmejni insolventnosti.

(2) Opredelitev pristojnosti za uvedbo insolventnih postopkov in/z razlago pojma »Središče dolžnikovih interesov (COMI)« na način, da odraža sodbe Sodišča Evropske unije:

Komisija je zaznala določene težave pri določanju pristojnosti za uvedbo glavnega insolventnega postopka v praksi (pri določanju središča dolžnikovih interesov). Določbe o pristojnosti so bile deležne kritike, ker naj bi omogočale podjetjem in fizičnim osebam zlorabo koncepta središča dolžnikovih interesov in posledični »forum shopping«.

S Predlogom je Komisija ohranila koncept središča dolžnikovih interesov, saj ta po njenem mnenju zagotavlja, da bo postopek izveden na območju, s katerim ima dolžnik dejansko povezavo (in ne z izbranim). Tak pristop je usklajen z mednarodnimi standardi (na primer z UNCITRAL-ovim vzorčnim zakonom o čezmejni insolventnosti). Opredelitev središča dolžnikovih interesov je dopolnjena z definicijo za fizične osebe, nova uvodna izjava pa

pojasnjuje okoliščine, pod katerimi se lahko izpodbija domneva za pravne osebe (povzeto po sodbi Sodišča Evropske unije št. C-396/09 z dne 20.10.2011, t.i. »Interedil« sodbi). Predlog določa tudi pristojnost za uvedbo insolventnih postopkov in sodiščem nalaga, da jo po uradni dolžnosti preizkusijo (pred uvedbo postopka); svojo odločitev morajo ustrezno obrazložiti in utemeljiti. Tuji upniki so obveščeni o sklepu o sprožitvi postopka in imajo pravico do izpodbijanja te odločitve (učinkovito uveljavljanje pravice). Komisija predvideva, da bodo opisane določbe zmanjšale možnosti za »forum shopping«.

Nenazadnje je Predlog predvidel dopolnitev pristojnosti glede tožb in ukrepov, ki neposredno izhajajo iz insolventnih postopkov oziroma so z njimi tesno povezani. S tem se bo Uredba uskladila s sodno prakso Sodišča Evropske unije (sodba št. C-339/07 z dne 12.2.2009, t.i. primer »DekoMarty«). Upravitelj lahko vloži civilne tožbe oziroma ukrepe proti dolžniku na sodišču stalnega bivališča tožene stranke (pogoj: pristojnost sodišč na podlagi Uredbe (ES) 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah). To pravilo bi na primer omogočilo, da upravitelj vloži tožbo glede odgovornosti direktorjev na podlagi insolventnega prava, skupaj s tožbo na temelju odškodninske odgovornosti ali prava družb pri istem sodišču.

(3) Širši pristop k obravnavi sekundarnih postopkov in večje sodelovanje med sodišči in upravitelji pri glavnih in sekundarnih čezmejnih insolventnih postopkih:

Sekundarni postopki lahko ovirajo učinkovito upravljanje dolžnikovega premoženja, saj z njihovo uvedbo upravitelj v glavnem postopku nima nadzora nad sredstvi oziroma premoženjem, ki se nahaja v drugi državi članici EU. Posledično je prodaja »obstoječega« (gre za prevod pojma »going concern«, ki se uporablja v računovodstvu in predstavlja domnevo, da se podjetje v naslednjih 12. mesecih ne bo likvidiralo; ta domneva se upošteva pri pripravi finančne izjave) dolžnika težja. Po oceni Komisije sekundarni postopki trenutno predstavljajo oviro za uspešno prestrukturiranje dolžnika.

Predlog vsebuje spremembe, katerih namen je izboljšanje upravljanja premoženja dolžnika v primerih, ko ima sedež v drugi državi članici EU:

- sodišče, pri katerem je bil vložen predlog za uvedbo sekundarnega postopka lahko na zahtevo upravitelja glavnega postopka zavrne ta predlog ali odloži svojo odločitev, pod pogojem, da uvedba sekundarnega postopka ni nujna za zaščito interesov lokalnih upnikov;
- uvedba sekundarnega postopka ni potrebna, če upravitelj obravnava lokalne upnike kot pri sprožitvi sekundarnega postopka z ustreznim upoštevanjem njihovih pravic (določitev in razvrstitev njihovih terjatev po pravu lokalnih upnikov; praksa sodišč v Veliki Britaniji v stečajnih postopkih Collins in Aikman, MG Rover in Nortel Omrežja). Predlagana sprememba ne vpliva na možnost upravitelja, da sicer zahteva uvedbo sekundarnih postopkov, če bi to olajšalo upravljanje zapletenih primerov (na primer v zadevah odpuščanja znatnega števila zaposlenih);
- sodišče pred uvedbo sekundarnega postopka zasliši upravitelja (da se seznanijo z morebitnim prestrukturiranjem ali reorganizacijo podjetja in posledično pravilno oceni posledice začetka sekundarnega postopka); upravitelj pa ima možnost izpodbijati odločitev o uvedbi sekundarnega postopka;
- sekundarni postopki niso več likvidacijski postopki (sodišče lahko izbere ustrezne postopke po nacionalni zakonodaji, tudi prestrukturiranje podjetja). S tem uvedba sekundarnega postopka ne bo avtomatično ogrozila prestrukturiranja ali reorganizacije dolžnika kot celote;
- uskladitev glavnih in sekundarnih postopkov z obveznim sodelovanjem sodišč (komunikacija med sodišči in z upravitelji).

(4) Nov pravni pristop k usklajevanju čezmejnih insolventnih postopkov skupin podjetij:

Čeprav se čezmejna plačilna nesposobnost pojavlja tudi pri skupinah družb/podjetij, Uredba ne vsebuje pravil o insolventnih postopkih multinacionalnih skupin podjetij. Določa ločene postopke za vsakega posameznega člana skupine podjetij, ti postopki pa so neodvisni. Pomanjkanje

posebnih določb o postopkih v primeru insolventnosti skupine podjetij zmanjšuje možnosti uspešnega prestrukturiranja celote.

Predlagane spremembe postavljajo pravni okvir reševanja plačilne nesposobnosti članov skupine družb oziroma podjetij, z ohranitvijo sedanjega pristopa posamične obravnave podjetja. Obvezna je koordinacija postopkov, ki se nanašajo na različne člane skupine in sicer s sodelovanjem upraviteljev in sodišč (podoben način kot je predlagan za glavne in sekundarne postopke). Sodelovanje lahko poteka v različnih oblikah, odvisno od primera (predvsem izmenjava informacij in sodelovanje pri oblikovanju načrta za reorganizacijo). Med drugim imajo upravitelji pravico do zaslišanja v drugih postopkih, lahko zahtevajo začasno ustavitev postopkov in predlagajo načrt reorganizacije.

(5) Razvoj standardnega, večjezičnega insolventnega registra (podatki o subjektih v insolventnih postopkih):

Javna objava uvedbe oziroma odločitve o insolventnem postopku ni obvezna (ne v državi članici, kjer je postopek sprožen, kakor tudi ne v državi članici EU, kjer se nahaja podružnica), veljavna Uredba tudi ne predvideva Evropskega insolventnega registra. Slednji bi omogočil iskanje po nacionalnih registrih, kar bi zagotovilo javnost podatkov o subjektih v insolventnih postopkih z dveh vidikov: obveščanje javnosti, zlasti upnikov in potencialnih upnikov (podatki o postopkih zoper istega dolžnika in pristojnosti upravitelja) ter seznanjenost sodišč s potencialnimi postopki. Zapisano bi omogočalo tudi zmanjšanje stroškov prijave terjatve po Uredbi.

Komisija zato predlaga, da se določene informacije o insolventnih postopkih objavijo v javno dostopnem, brezplačnem elektronskem registru. Objavili bi se zlasti podatki o uvedbi postopka v primeru insolventnosti (datum uvedbe, datum zaključka postopka, vrsta postopka, dolžnik, upravitelj, odločba o uvedbi postopka, odločba o postavitvi upravitelja, rok za vložitev zahtevkov; obveznost objave teh podatkov pa je omejena na podjetja, samozaposlene in neodvisne strokovnjake, ne na postopke v zvezi z potrošniki). Gre za sistem medsebojno povezanih nacionalnih registrov, ki bo dostopen prek Evropskega portala E-pravosodje.

Predlog še poenostavlja vlaganje zahtevkov s strani tujih upnikov.

Komisija je prepričana, da bi s spremembami oziroma dopolnitvami na opisanih področjih čezmejni postopki v primeru insolventnosti postali uspešnejši, kar bi koristilo tako dolžnikom (naj gre za fizične osebe ali podjetja), kakor upnikom (v primeru zavarovanih ali podrejenih dolgov) po vsej EU. S Predlogom želi storiti korak k razvoju sodobnih, učinkovitih in inovativnih čezmejnih insolventnih postopkov; gre za odmik od klasičnega pristopa k stečajju in uvedbo ukrepov, ki bi omogočili nadaljnje poslovanje in delovanje sicer uspešnih podjetij v finančnih težavah ali pomoč zadolženim posameznikom. Slednje bi lahko vodilo h kritični preučitvi nacionalnih stečajnih zakonodaj in njihovi morebitni spremembi.

Ozadje

Uredba se uporablja od 31. 5. 2002. Njena uvedba je poenostavila postopke vzajemnega priznavanja in izvrševanja sodnih odločb v insolventnih postopkih s čezmejnimi učinki. Uporablja se, če ima dolžnik premoženje ali upnike v več kot eni državi članici (ne glede na to ali je fizična ali pravna oseba). Določila je pristojnost sodišča za uvedbo glavnega postopka v primeru insolventnosti: postopek se začne v državi članici EU, kjer ima dolžnik »središče glavnih interesov« (COMI), učinki takega postopka pa so priznani po vsej EU. Sekundarni postopek se lahko sproži na območju dolžnikove poslovalnice, toda posledice takih postopkov so omejene le na premoženje, ki se nahaja v državi sekundarnega postopka. Uredba vsebuje tudi pravila o uporabi prava (enotna kolizijska pravila) in določbe o uskladitvi glavnega in

sekundarnega insolventnega postopka. Velja za vse države članice EU, razen za Dansko, ki ni vključena v pravosodno sodelovanje po Pogodbi o delovanju EU.

Deset let po uveljavitvi je Evropska komisija (v nadaljevanju Komisija) ocenila uporabo Uredbe in sestavila predlog njenih sprememb in dopolnitev. Slednjega je oblikovala na podlagi javnega posvetovanja o posodobitvi pravil o insolventnosti (marec 2012), sestankov strokovnjakov (april in oktober 2012), mnenja skupine strokovnjakov s področja čezmejnih insolventnih postopkov ter dveh študij: Ocene uporabe Uredbe (Konzorcij univerz v Heidelbergu in Dunaju) in Empirične študije vplivov (Konzorcij GHK in Milieu).

Predlog zasleduje temeljni cilj: izboljšanje učinkovitosti reševanja čezmejnih postopkov insolventnosti. To bi zagotovilo nemoteno delovanje notranjega trga in njegovo odzivnost na gospodarske krize. Opisano prizadevanje je del aktualnih prednostnih nalog EU za spodbujanje gospodarstva, trajnostne rasti, višje stopnje naložb, ohranjanja delovnih mest (Strategija Evropa 2020), torej ustvarjanje okolja, ki bi omogočilo preživetje in razvoj podjetij (spodbujanje reševanja podjetij).

Komisija je ugotovila, da je posledica gospodarske krize propad številnih podjetij in pojav zadolženih posameznikov (z vidika trgovine, hipotek ali kreditov). V letih 2009 do 2011 je v povprečju 200.000 podjetij letno razglasilo insolventnost, od tega četrtnina z določenim čezmejnimi elementom; zaradi insolventnosti je izgubljenih 1.700.000 delovnih mest letno. Dolžniška kriza ima neposreden vpliv na ljudi, njihova delovna mesta in podjetja.

Na splošno velja, da je Uredba uspešen instrument za omogočanje čezmejnih insolventnih postopkov v EU. Toda Komisija je na podlagi posvetovanj z državami članicami EU, institucijami, strokovnjaki in zainteresirano javnostjo zasledila določene težave pri njeni uporabi. Ocenila je tudi, da ne odraža prednostnih nalog EU ter nacionalnih rešitev na področju insolventnega prava, zlasti v smeri reševanja podjetij.

Podlaga za revizijo Uredbe so točke (a), (c) in (f) drugega odstavka 81. člena Pogodbe o delovanju Evropske Unije oziroma Lizbonske pogodbe.

Obravnava akta v EU

Komisija je dne 29. 3. 2012 objavila poziv k javnemu posvetu o reviziji Uredbe. Nanj so se odzvale države članice, določene institucije, strokovnjaki in zainteresirana javnost ter posredovale 134 odgovorov. Pri oblikovanju Predloga se je naslonila na rezultate dveh študij (študijo Ocene uporabe Uredbe, konzorcija Univerz v Heidelbergu in na Dunaju ter Empirično študijo vplivov, Konzorcija GHK in Milieu). Upoštevala je tudi mnenja strokovnjakov, izražena na dveh posvetih aprila in oktobra leta 2012. Poleg navedenega je ustanovila strokovno skupino za področje čezmejnih insolventnih postopkov, ki je po petih srečanjih (od maja do oktobra leta 2012) ponudila svoja stališča. Koristi in slabosti predlagane reforme Uredbe je Komisija povzela v svoji Študiji vplivov. Dne 12. 12. 2012 je Komisija izdala Predlog in predložila študijo vplivov. Irsko predsedstvo je obravnavanje Predloga označilo za prioriteto. Za leto 2013 je predvidelo več sestankov, prvi naj bi bil v mesecu februarju 2013. Evropsko insolventno pravo bo tudi tema Neformalnega zasedanja Sveta za pravosodje in notranje zadeve v Dublinu 18. 1. 2013.

OCENA VPLIVOV IN POSLEDIC PREDLOGA ZADEVE EU:

Vpliv na pravni red

Ni vpliva na pravni red.

Posledice za proračun

Predlog bo imel minimalne posledice za proračun: gre za stroške prilagajanja obstoječega registra insolventnih postopkov (združljivost z Evropskim portalom E-pravosodje); ker gre za obstoječi register se stroški njegovega delovanja, upravljanja in vzdrževanja predvidoma ne bodo povečali. Komisija predvideva omejene finančne posledice na proračun EU: stroške medsebojne povezave registrov insolventnih postopkov. Informacijska tehnologija za medsebojno povezovanje registrov je že razvita in bo gostovala na Evropskem portalu E-pravosodja (registri bodo povezani preko tega portala, ki bo osrednja javna elektronska vstopna točka do informacij iz sistema). Stroški v obdobju 2014-2020 bodo obsegali stroške gostovanja in vzdrževanja aplikacij, znašali naj bi 1.500.000 EUR (za obdobje 2014-2020) ter so zajeti v finančnem okviru bodočega pravosodnega programa.

Vpliv na gospodarstvo

Predlog bo prispeval k zagotavljanju nemotenega delovanja notranjega trga in njegovi odzivnosti na gospodarske krize, kar spada k aktualnim prednostnim nalogam EU za spodbujanje gospodarstva, trajnostne rasti, višje stopnje naložb, ohranjanja delovnih mest (Strategija Evropa 2020), torej ustvarjanja okolja, ki bi omogočilo preživetje in razvoj podjetij (spodbujanje reševanja podjetij).

Vpliv na javno upravo

Vpliv na javno upravo ni predviden.

Vpliv na okolje

Vpliv na okolje ni predviden

Drugo

/

C)

Predstavniki RS, ki bodo zastopali stališče RS v institucijah EU:

Mojca Mlakar, Romana Bernik, Helmut Hartman, Senko Pličanič

**SVET
EVROPSKE UNIJE**

**Bruselj, 18. december 2012 (08.01)
(OR. en)**

17883/12

**Medinstitucionalna zadeva:
2012/0360 (COD)**

**JUSTCIV 365
CODEC 3077**

PREDLOG

Pošiljatelj:	Evropska komisija
Datum prejema:	13. december 2012
Št. dok. Kom.:	COM(2012) 744 final
Zadeva:	Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

Delegacije prejmejo priloženi dokument Komisije COM(2012) 744 final.

Priloga: COM(2012) 744 final

Strasbourg, 12.12.2012
COM(2012) 744 final

2012/0360 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

{SWD(2012) 416 final}

{SWD(2012) 417 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

1.1. Splošno ozadje

Predlog spreminja Uredbo Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti (v nadaljnjem besedilu: Uredba o postopkih v primeru insolventnosti ali Uredba).

Uredba o postopkih v primeru insolventnosti določa evropski okvir za čezmejne postopke v primeru insolventnosti. Uredba se uporablja, kadar koli ima dolžnik premoženje ali upnike v več kakor eni državi članici, ne glede na to, ali je fizična ali pravna oseba. Uredba določa, katero sodišče je pristojno za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti: glavni postopki morajo biti uvedeni v državi članici, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov, učinki teh postopkov pa se priznajo po vsej EU. Uvedba sekundarnih postopkov je mogoča v državi članici, kjer ima dolžnik poslovalnico; učinki teh postopkov so omejeni na premoženje, ki se nahaja v navedeni državi. Uredba vsebuje tudi pravila o pravu, ki se uporablja, ter nekatera pravila o usklajevanju glavnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti. Uredba o postopkih v primeru insolventnosti se uporablja v vseh državah članicah, razen na Danskem, ki ni vključena v pravosodno sodelovanje na podlagi Pogodbe o delovanju Evropske unije.

Uredba o postopkih v primeru insolventnosti je bila sprejeta maja 2000 in se uporablja od 31. maja 2002. Komisija je deset let po začetku njene veljavnosti pregledala njeno izvajanje v praksi in meni, da je treba pravni akt spremeniti.

1.2. Potreba po reviziji Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti

Sicer se na splošno šteje, da je Uredba o postopkih v primeru insolventnosti uspešna pri omogočanju čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti v Evropski uniji, vendar so posvetovanje z zainteresiranimi stranmi ter pravne in empirične študije, ki jih je naročila Komisija, pokazali na vrsto težav pri uporabi Uredbe v praksi. Poleg tega se v Uredbi ne upoštevajo dovolj trenutne prednostne naloge EU in nacionalne prakse na področju insolvenčnega prava, zlasti glede spodbujanja sanacije podjetij v težavah. Ocena Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti je ugotovila pet glavnih pomanjkljivosti:

- Področje uporabe Uredbe ne zajema nacionalnih postopkov, ki predvidevajo prestrukturiranje podjetja v fazi pred nastopom insolventnosti („postopki pred nastopom insolventnosti“) ali v postopkih, ki ohranjajo obstoječo upravo („hibridni postopki“). Taki postopki so bili v zadnjem času uvedeni v številnih državah članicah¹ in videti je, da povečujejo možnosti uspešnega prestrukturiranja podjetij. Poleg tega v Uredbo trenutno niso vključeni nekateri postopki v primeru insolventnosti fizičnih oseb.
- Težave se pojavljajo pri določanju, katera država je pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Medtem ko ima podelitev pristojnosti za uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti državi članici, v kateri se

¹ Za pregled nacionalnih postopkov pred nastopom insolventnosti in hibridnih postopkov glej poglavje 2 Poročila Komisije z dne 12. decembra 2012 o oceni Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti.

nahaja središče dolžnikovih glavnih interesov, široko podporo, je v praksi ta koncept težko uporabljati. Pravila Uredbe o pristojnosti so bila kritizirana tudi zato, ker družbam in fizičnim osebam omogočajo t. i. izbiranje najugodnejšega sodišča („forum shopping“) z zlorabo preselitve središča dolžnikovih glavnih interesov.

- Ugotovljene so bile tudi težave s sekundarnimi postopki. Uvedba sekundarnih postopkov lahko ovira učinkovito upravljanje dolžnikovega premoženja. Z uvedbo sekundarnega postopka upravitelj glavnega postopka nima več nadzora nad premoženjem, ki se nahaja v drugi državi članici, kar oteži prodajo dolžnika kot delujočega podjetja². Poleg tega morajo biti trenutno sekundarni postopki likvidacijski postopki, kar je ovira za uspešno prestrukturiranje dolžnika.
- Težave se pojavljajo v zvezi s pravili o javnosti postopkov v primeru insolventnosti in s prijavo terjatev. Trenutno javna objava ali vpis odločb v register nista obvezna niti v državi članici, kjer so uvedeni postopki, niti v državi članici, kjer se nahaja poslovalnica. Prav tako ne obstaja evropski register insolventnosti, ki bi omogočal iskanje po več nacionalnih registrih. Vendar je uspešno delovanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti v veliki meri odvisno od javne objave ustreznih odločb v zvezi s postopki v primeru insolventnosti. Sodniki morajo biti seznanjeni, ali so bili postopki že uvedeni v drugi državi članici; upniki ali potencialni upniki morajo biti seznanjeni, da so bili postopki uvedeni. Poleg tega se upniki, zlasti majhni upniki ter mala in srednja podjetja, srečujejo s težavami in stroški pri prijavi terjatev na podlagi Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti.
- Uredba tudi ne vsebuje posebnih pravil, ki bi urejala insolventnost večnacionalnih skupin podjetij, čeprav so v velikem številu čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti udeležene skupine podjetij. Osnovno izhodišče Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti je, da je treba za vsakega posameznega člana skupine uvesti ločene postopke in da so taki postopki medsebojno popolnoma neodvisni. Pomanjkanje posebnih določb o insolventnosti skupin podjetij pogosto zmanjšuje možnosti uspešnega prestrukturiranja skupine v celoti in lahko povzroči razpad skupine.

Podrobna ocena uporabe Uredbe v praksi je predstavljena v poročilu Komisije, ki spremlja ta predlog. V oceni učinka, ki jo je pripravila Komisija in je prav tako priložena temu predlogu, je vključena poglobljena analiza težav sedanje uredbe in učinka različnih obravnavanih možnosti, namenjenih odpravljanju teh težav,

Splošni cilj revizije Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti je izboljšati učinkovitost evropskega okvira za reševanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti, da se tako zagotovita nemoteno delovanje notranjega trga in njegova odpornost med gospodarskimi krizami. Ta cilj se navezuje na trenutne politične prednostne naloge EU za spodbujanje okrevanja gospodarstva in trajnostne rasti, višje stopnje naložb ter ohranjanja delovnih mest, kot je navedeno v strategiji Evropa 2020. Revizija Uredbe bo pripomogla k zagotovitvi

² „Delujoče podjetje“ je pojem, ki se uporablja zlasti v računovodstvu in določa, da računovodja pripravi računovodske izkaze ob predpostavki, da podjetje v naslednjih 12 mesecih ne bo prenehalo delovati v postopku likvidacije.

nemotenega razvoja in preživetja podjetij, kot je navedeno v Aktu za mala podjetja³. Revizija je kot eden od ključnih ukrepov navedena tudi v Aktu za enotni trg II⁴.

2. POSVETOVANJE IN OCENA UČINKA

Pred pripravo predloga je potekalo obsežno posvetovanje z zainteresirano javnostjo, državami članicami, drugimi institucijami in strokovnjaki glede obstoječih težav sedanje uredbe in o možnih rešitvah zanje. Komisija je 29. marca 2012 začela javno posvetovanje, v katerem je prejela skupaj 134 odgovorov. Upoštevala je tudi rezultate zunanje študije za ocenjevanje uporabe Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti, ki jo je izvedel konzorcij univerz v Heidelbergu in na Dunaju. Empirične podatke o vplivu različnih možnosti za reformo pa je zbrala zunanja študija, ki jo je izvedel konzorcij GHK in Milieu. Študiji bosta objavljeni skupaj s tem predlogom na spletni strani GD za pravosodje. Dve srečanji z nacionalnimi strokovnjaki sta potekali aprila in oktobra 2012. Komisija je poleg tega ustanovila skupino zasebnih strokovnjakov na področju čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti, ki se je od maja do oktobra 2012 petkrat sestala ter prispevala informacije o težavah, možnostih in pripravi osnutka revidirane Uredbe.

Stališča zainteresiranih strani o glavnih elementih reforme se lahko povzamejo, kot sledi:

- Glede razširitve področja uporabe Uredbe velika večina meni, da bi morala Uredba zajemati postopke pred nastopom insolventnosti in hibridne postopke. Glede tega, kateri postopki bi morali biti zajeti, in zlasti, v katerih primerih bi bilo treba zahtevati sodniški nadzor, so bila mnenja deljena. Večina respondentov se je strinjala, da bi se morala Uredba o postopkih v primeru insolventnosti uporabljati za fizične osebe in samozaposlene.
- Glede pristojnosti so se tri četrtine respondentov strinjale z uporabo koncepta središča dolžnikovih glavnih interesov za določitev kraja glavnega postopka. Večina pa je menila, da razlaga izraza središče dolžnikovih glavnih interesov v sodni praksi povzroča praktične težave. Skoraj polovica respondentov je navedla primere zlorabe preselitve središča dolžnikovih glavnih interesov⁵.
- Skoraj polovica respondentov je povedala, da ni zadovoljna z usklajevanjem med glavnimi in sekundarnimi postopki v primeru insolventnosti.
- Glede objave postopkov se je tri četrtine respondentov strinjalo, da je neobvezna objava odločbe o uvedbi postopka v primeru insolventnosti problematična. Skoraj polovica tistih, ki je izrazila svoje mnenje, meni, da obstajajo težave glede prijave terjatev.
- Glede insolventnosti skupin podjetij skoraj polovica respondentov meni, da evropska uredba o postopkih v primeru insolventnosti ne deluje učinkovito v primeru insolventnosti članov večnacionalnih skupin podjetij.

Komisija je v oceni učinka, ki spremlja ta predlog, analizirala stroške in koristi glavnih vidikov predlagane reforme.

³ COM(2008) 394, 25.6.2008.

⁴ COM(2012)

⁵ Za razsežnost te težave glej poglavje 3.4.1 Poročila Komisije o oceni učinka, ki spremlja ta predlog.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

3.1. Povzetek predlaganega ukrepa

Elementi predlagane reforme Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti se lahko povzamejo, kot sledi:

- **Področje uporabe:** predlog razširja področje uporabe Uredbe z revizijo opredelitve postopkov v primeru insolventnosti tako, da se vključijo tudi hibridni postopki in postopki pred nastopom insolventnosti, kot tudi postopki za odpust dolga in drugi postopki v primeru insolventnosti za fizične osebe, ki zdaj ne ustrezajo opredelitvi.
- **Pristojnost:** predlog pojasnjuje pravila o pristojnosti in izboljšuje procesni okvir za opredelitev pristojnosti.
- **Sekundarni postopki:** predlog predvideva učinkovitejše upravljanje postopkov v primeru insolventnosti, ker sodišču omogoča zavrnitev uvedbe sekundarnih postopkov, če niso potrebni za varstvo interesov domačih upnikov, odpravlja zahtevo, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski, ter izboljšuje sodelovanje med glavnimi in sekundarnimi postopki, zlasti z razširitvijo zahtev o sodelovanju na zadevna sodišča.
- **Javnost postopkov in prijava terjatev:** predlog zahteva, da države članice objavijo zadevne odločbe sodišč v čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti v javno dostopnem elektronskem registru, in predvideva medsebojno povezavo med nacionalnimi registri insolventnosti. Uvaja tudi standardne obrazce za prijavo terjatev.
- **Skupine podjetij:** predlog ureja usklajevanje postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z različnimi člani iste skupine podjetij z določitvijo obveznosti, da morajo upravitelji in sodišča, udeleženi v različnih glavnih postopkih, sodelovati in se obveščati med seboj; poleg tega upraviteljem, udeleženi v takih postopkih, zagotavlja procesne možnosti, da lahko zahtevajo prekinitve ustreznih drugih postopkov in predlagajo sanacijski načrt za insolventne dele skupine, v zvezi s katero potekajo postopki v primeru insolventnosti.

3.1.1. Področje uporabe Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti

Predlog s spremembo sedanje opredelitve „postopkov v primeru insolventnosti“ v členu 1(1) razširja področje uporabe Uredbe. Glede tega se predlaga, naj se področje uporabe razširi tudi na postopke, v katerih ne sodeluje upravitelj, ampak v njih dolžnikovo premoženje in posle upravlja ali nadzoruje sodišče. Ta sprememba bi omogočila, da bi se lahko tudi posledice postopkov v primeru insolventnosti, v katerih dolžnik ostaja lastnik brez imenovanja upravitelja, priznale po vsej EU v smislu Uredbe. Omogočila bi tudi, da bi Uredba zajemala več postopkov v primeru insolventnosti fizičnih oseb. Predlaga se tudi izrecen sklic na postopke za prilagoditev dolga in za sanacijo, da bi se tako vključili tudi tisti postopki, ki dolžniku omogočajo, da se z upniki dogovori v fazi pred nastopom insolventnosti. S

spremembami bi bila Uredba tudi bolj usklajena s pristopom, ki je uporabljen v UNCITRAL-ovem vzorčnem zakonu o čezmejni insolventnosti⁶.

Razširitev področja uporabe Uredbe je pomembna, da se zagotovi učinkovito izvajanje postopkov pred nastopom insolventnosti in hibridnih postopkov s čezmejnimi ozadjem, vendar ne bi smela vključevati postopkov v primeru insolventnosti, ki so zaupni. Seveda obstajajo številni nacionalni postopki pred nastopom insolventnosti, v katerih se dolžnik pogaja z (nekaterimi) upniki, zato da bi dosegel dogovor o refinanciranju ali reorganizaciji, vendar te informacije niso javne. Taki postopki lahko zahtevajo moratorij na posamezne postopke izvršbe ali upnikom preprečujejo vložitev zahtevka za postopke v primeru insolventnosti v določenem roku, kar dolžniku omogoči „predah“. Medtem ko je lahko vloga teh postopkov v nekaterih državah članicah pomembna, bi lahko njihova pogodbeno in zaupna narava otežila priznavanje njihovih posledic po vsej EU, ker sodišče ali upnik, ki se nahajata v drugi državi članici, ne bi bila obveščena, da so taki postopki v teku. To ne preprečuje naknadne vključitve postopka v področje uporabe Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti od trenutka, ko postopek postane javen.

Ta predlog ne predvideva spremembe obstoječega mehanizma, po katerem so nacionalni postopki v primeru insolventnosti, ki jih zajema Uredba, naštetih v Prilogi A, in države članice odločajo, ali bodo priglasile določen postopek v primeru insolventnosti za vključitev v navedeno prilogo. Vendar predlog uvaja postopek, po katerem bi Komisija nadzorovala, ali priglašeni nacionalni postopek v primeru insolventnosti dejansko izpolnjuje pogoje spremenjene opredelitve. S tem bo zagotovljeno, da bodo v Prilogi naštetih samo postopki, ki ustrezajo pravilom Uredbe.

3.1.2. Pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti

Predlog je obdržal koncept središča dolžnikovih glavnih interesov, ker zagotavlja, da bo primer obravnavalo sodišče, z območjem pristojnosti katerega je dolžnik dejansko povezan, in ne sodišče, ki ga izberejo ustanovitelji. Pristop na podlagi središča dolžnikovih glavnih interesov je tudi skladen z mednarodnim razvojem, saj ga je kot standard na področju pristojnosti izbral tudi UNCITRAL v svojem vzorčnem zakonu o čezmejni insolventnosti. Predlog za usmerjanje pravnikov pri določanju središča dolžnikovih glavnih interesov dopolnjuje opredelitev središča dolžnikovih glavnih interesov; uvaja tudi določbo, ki določa središče dolžnikovih glavnih interesov pri fizičnih osebah. Poleg tega nova uvodna izjava pojasnjuje okoliščine, v katerih se lahko ovrže domneva, da se središče glavnih interesov pravne osebe nahaja v kraju, kjer ima registrirani sedež; besedilo te uvodne izjave je vzeto iz odločbe Sodišča Evropske unije v zadevi „Interedil“⁷.

Predlog tudi izboljšuje procesni okvir za opredelitev pristojnosti za uvedbo postopkov. Predlog zahteva, da sodišče pred uvedbo postopkov v primeru insolventnosti po uradni dolžnosti ugotavlja svojo pristojnost in v svoji odločbi navede, na kateri podlagi jo je utemeljilo. Poleg tega predlog daje vsem tujim upnikom pravico do izpodbijanja odločbe o uvedbi postopkov in zagotavlja, da so navedeni upniki obveščeni o odločbi o uvedbi postopkov, da lahko učinkovito izvršujejo svoje pravice. Namen teh sprememb je zagotoviti, da se lahko postopki uvedejo samo, če je zadevna država članica dejansko pristojna. S tem bi morala torej zmanjšati primere izbiranja najugodnejšega sodišča z zlorabo prek lažne preselitve središča dolžnikovih glavnih interesov.

⁶ http://www.uncitral.org/uncitral/en/uncitral_texts/insolvency/1997Model.html

⁷ Sodba z dne 20. oktobra 2011 v zadevi C-396/09.

Tretjič, predlog pojasnjuje, da so sodišča, pred katerimi so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, pristojna tudi za zahteve, ki so neposredno posledica postopkov v primeru insolventnosti ali so z njimi tesno povezani, kakršen je na primer zahtevka za razveljavitev dolžnikovih pravnih dejanj. Ta sprememba uzakonjuje sodno prakso Sodišča Evropske unije v odločbi v zadevi Deko Marty⁸. Če je tak zahtevka povezan z drugim zahtevkom proti isti toženi stranki, ki temelji na splošnem civilnem in gospodarskem pravu, daje predlog upravitelju možnost, da oba zahtevka uveljavlja pred sodišči v državi stalnega prebivališča tožene stranke, če so ta sodišča pristojna na podlagi Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah⁹ (kakor je bila spremenjena). To pravilo bi upravitelju omogočilo, da bi na primer zahtevka za ugotavljanje odgovornosti direktorja na podlagi insolvenčnega prava in zahtevka zoper navedenega direktorja na podlagi odškodninskega prava ali prava družb uveljavljal pred istim sodiščem.

3.1.3. Sekundarni postopki v primeru insolventnosti

Z namenom izboljšati učinkovito upravljanje dolžnikovega premoženja v primerih, kjer ima dolžnik poslovalnico v drugi državi članici, je predlaganih več sprememb.

- Sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo sekundarnih postopkov, bi moralo imeti možnost, če tako zahteva upravitelj glavnih postopkov, zavrniti uvedbo postopkov ali odložiti odločitev o njihovi uvedbi, če taka uvedba ne bi bila potrebna za varstvo interesov domačih upnikov. Tako bi bilo lahko na primer v primeru vlagatelja, ki je dal ponudbo za nakup delujočega podjetja, in bi s to ponudbo domači upniki pridobili več kakor s prodajo premoženja podjetja. Uvedba sekundarnih postopkov tudi ne bi smela biti potrebna, če upravitelj glavnih postopkov domačim upnikom zagotovi, da bodo v glavnih postopkih obravnavani, kot da bi bili uvedeni sekundarni postopki, ter da se bodo pravice, ki bi jih imeli v takem primeru glede določitve in razvrščanja njihovih terjatev, spoštovale pri razdelitvi premoženja. Praksa takih „virtualnih sekundarnih postopkov“ je bila razvita v več čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti, v katerih so bili glavni postopki uvedeni v Združenem kraljestvu (zlasti v postopkih v primeru insolventnosti v zadevah Collins&Aikman, MG Rover in Nortel Networks). Angleška sodišča so sprejela, da imajo angleški upravitelji pravico razdeliti del premoženja v skladu s pravom države članice, v kateri se je nahajala poslovalnica. Ker taka praksa trenutno na podlagi prava številnih držav članic ni mogoča, predlog uvaja pravilo materialnega prava, ki upravitelju omogoča, da doseže dogovor z domačimi upniki z zavezujočimi učinki za premoženje.
- Predlagana sprememba ne bo vplivala na možnost upravitelja, da zahteva uvedbo sekundarnih postopkov, če bi bilo s tem poenostavljeno upravljanje zapletenih primerov, na primer takrat, ko je treba v državi registracije odpustiti veliko število delavcev. V takih primerih lahko uvedba lokalnih postopkov in imenovanje lokalnega upravitelja pomagata, da se zagotovi učinkovito upravljanje dolžnikovega premoženja.

⁸ Sodba z dne 12. februarja 2009 v zadevi C-339/07.

⁹ UL L 12, 16.1.2001, str. 1.

- Predlog obvezuje sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo sekundarnih postopkov, da se pred sprejetjem odločitve posvetuje z upraviteljem glavnih postopkov. Namen tega predloga je zagotoviti, da mora biti sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo sekundarnih postopkov, v celoti seznanjeno z vsemi možnostmi za sanacijo ali reorganizacijo, ki jih je preučil upravitelj, ter lahko pravilno oceni posledice uvedbe sekundarnih postopkov. To obveznost dopolnjuje pravica upravitelja, da izpodbija odločbo o uvedbi sekundarnih postopkov.
- Predlog odpravlja sedanjo zahtevo, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski. Če sodišče uvede sekundarne postopke, lahko izbira med vsemi postopki, ki so mu na voljo na podlagi nacionalne zakonodaje, vključno s prestrukturiranjem. Ta predlog spremembe zagotavlja, da uvedba sekundarnih postopkov ne pomeni avtomatično onemogočanja sanacije ali prestrukturiranja dolžnika kot celote. Ta sprememba ne bi smela poseči v pravila o izterjavi državne pomoči in sodno prakso Sodišča Evropske unije o izterjavi državne pomoči od insolventnih podjetij¹⁰.
- Poleg tega predlog izboljšuje usklajevanje glavnih in sekundarnih postopkov, ker razširja obveznost sodelovanja, ki trenutno velja le za upravitelje, na sodišča, ki sodelujejo v glavnih in sekundarnih postopkih. Zato morajo sodišča medsebojno sodelovati in se obveščati; poleg tega morajo upravitelji sodelovati s sodiščem v drugi državi članici, ki je udeležena v postopkih, in se medsebojno obveščati. Sodelovanje med sodišči bo izboljšalo usklajevanje glavnih in sekundarnih postopkov. To je zlasti lahko bistveno, da se zagotovi uspešno prestrukturiranje, na primer glede potrditve protokola, ki določa sanacijski načrt.

3.1.4. Javnost postopkov v primeru insolventnosti in prijava terjatev

Predlog določa, da morajo biti minimalne informacije v zvezi s postopki v primeru insolventnosti objavljene v elektronskem registru, ki je javnosti na voljo brezplačno na internetu. Informacije, ki jih je treba navesti, vključujejo sodišče, ki uvede postopke v primeru insolventnosti, datum uvedbe in v primeru glavnih postopkov datum končanja postopkov, vrsto postopkov, dolžnika, imenovanega upravitelja, odločbo o uvedbi postopkov in odločbo o imenovanju upravitelja, če se razlikuje, ter rok za prijavo terjatev. Glede na razlike med nacionalnimi pravnimi sistemi v zvezi z objavo postopkov v primeru insolventnosti in na različne potrebe upnikov je obveznost objave teh podatkov omejena na podjetja, samozaposlene ali posameznike, ki samostojno opravljajo dejavnost; ne uporablja pa se za postopke v primeru insolventnosti v zvezi s potrošniki. Predlog predvideva vzpostavitev sistema za medsebojno povezavo med nacionalnimi registri, do katerih bo mogoče dostopati prek evropskega portala e-pravosodje. Komisija bo z izvedbenim aktom določila minimalna skupna merila za iskanje po registrih in rezultate iskanja, ki bodo temeljila na informacijah, ki jih je treba objaviti v registrih insolventnosti. Medsebojna povezava med nacionalnimi registri bo zagotovila, da bo imelo sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, možnost ugotoviti, ali so bili postopki v zvezi z istim dolžnikom že uvedeni v drugi državi članici; tudi upnikom bo omogočila ugotoviti, ali so bili uvedeni postopki zoper istega dolžnika, in če so bili, katera morebitna pooblastila ima upravitelj. Za dolžnike, ki so podjetja, se bodo države članice lahko naslonile na obveznosti, ki izhajajo iz

¹⁰ Sodba z dne 13. oktobra 2011 v zadevi Komisija proti Italiji – „New Interline“ (C-454/09).

Direktive 2012/17/EU z dne 13. junija 2012 o povezovanju centralnih in trgovinskih registrov ter registrov družb¹¹. Toda za namen te uredbe samo podatek, da so bili uvedeni postopki v zvezi z dolžnikom, ne zadostuje za usklajevanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti in za omogočanje upnikom, da izkoristijo svoje pravice v zvezi s takimi postopki.

Predlog na tri načine poenostavlja prijavo terjatev za tuje upnike, zlasti za male upnike ter mala in srednja podjetja: prvič, predlog predvideva dva standardna obrazca, ki bosta uvedena z izvedbenim aktom, in sicer enega za obveščanje upnikov in drugega za prijavo terjatev. Standardna obrazca bosta na voljo v vseh uradnih jezikih Evropske unije, s čimer se bodo zmanjšali stroški prevajanja. Drugič, predlog daje tujim upnikom na voljo vsaj 45 dni po objavi obvestila o uvedbi postopkov v registru insolventnosti, da prijavijo svoje terjatve, ne glede na morebitne krajše roke, ki se uporabljajo na podlagi nacionalne zakonodaje. Obvestiti jih je treba tudi, če se njihova terjatev izpodbija; v tem primeru morajo imeti možnost, da dopolnijo predložena dokazila in svojo terjatev dokažejo. Tretjič, pravno zastopanje ne bo obvezno za prijavo terjatev na območju pristojnosti druge države, s čimer se bodo zmanjšali stroški za upnike.

3.1.5. *Insolventnost članov skupine podjetij*

Predlog vzpostavlja poseben pravni okvir za ravnanje v primeru insolventnosti članov skupine podjetij, hkrati pa ohranja pristop ločene obravnave posameznih subjektov, na katerem temelji sedanja Uredba o postopkih v primeru insolventnosti. Predlog uvaja obveznost usklajevanja postopkov v primeru insolventnosti zoper različne člane iste skupine podjetij, tako da obvezuje zadevne upravitelje in sodišča k medsebojnemu sodelovanju na podoben način, kot je predlagano na področju glavnih in sekundarnih postopkov. Tako sodelovanje bi lahko imelo različne oblike glede na okoliščine posameznega primera. Upravitelji bi si morali zlasti izmenjevati ustrezne informacije in sodelovati pri pripravi sanacijskega ali reorganizacijskega načrta, kadar je primerno. Možnost sodelovanja prek protokolov je izrecno navedena, da se prizna praktični pomen teh pravnih aktov in nadalje spodbuja njihova uporaba. Sodišča bi morala sodelovati zlasti z izmenjavo informacij, usklajevanjem, kadar je primerno, imenovanjem upraviteljev, ki lahko sodelujejo med seboj, in potrjevanjem protokolov, ki jih predložijo upravitelji.

Poleg tega predlog zagotavlja vsakemu upravitelju procesno sposobnost v postopkih v zvezi z drugim članom iste skupine. Upravitelj ima zlasti pravico do zaslišanja v teh drugih postopkih, da predlaga prekinitve drugih postopkov in da predlaga reorganizacijski načrt tako, da lahko odbor zadevnih upnikov ali sodišče odločata o njem. Upravitelj ima tudi pravico biti navzoč na sestankih upnikov. Te procesne možnosti omogočajo upravitelju, ki ima največji interes za uspešno prestrukturiranje vseh zadevnih podjetij, da uradno predloži svoj reorganizacijski načrt v postopkih v zvezi s članom skupine, čeprav upravitelj teh postopkov ni pripravljen sodelovati ali načrtu nasprotuje.

Predlog z določitvijo usklajevanja različnih postopkov zoper člane iste skupine ne želi preprečiti obstoječe prakse v zvezi z močno povezanimi skupinami podjetij, v skladu s katero se določi, da se središče glavnih interesov vseh članov skupine nahaja v istem kraju, in da se zato uvedejo postopki na enem samem območju pristojnosti.

¹¹ UL L 156, 16.6.2012, str. 1.

3.2. Pravna podlaga

Ta predlog spreminja Uredbo št. 1346/2000, ki je temeljila na členu 61(c) in členu 67(1) Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti. Z začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe je ustrezna pravna podlaga člen 81(2)(a), (c) in (f) Pogodbe o delovanju Evropske unije.

Naslov V tretjega dela Pogodbe o delovanju Evropske unije ne velja za Dansko na podlagi Protokola o stališču Danske, ki je priložen pogodbama. Naslov V prav tako ne velja za Združeno kraljestvo in Irsko, razen če se ti dve državi odločita drugače v skladu z ustreznimi določbami protokola o njunem stališču glede območja svobode, varnosti in pravice. Če pa predlog Komisije spreminja obstoječi akt in Združeno kraljestvo ali Irsko ne uveljavita svoje pravice, da se odločita za spremembo, lahko Svet na predlog Komisije določi, da neudeležba ustrezne države v spremenjeni različici obstoječega ukrepa povzroči, da je uporaba navedenega ukrepa neučinkovita za druge države članice Unije, in v tem primeru se podaljša rok za prigrasitev. Če se zadevna država ni odločila za spremembo ob izteku podaljšane roka, obstoječi ukrep zanjo ni več zavezujoč in se zanjo ne uporablja.

3.3. Subsidiarnost in sorazmernost

Različni elementi revizije Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti, ki so navedeni zgoraj, so skladni z zahtevami po subsidiarnosti in sorazmernosti. Kar zadeva subsidiarnost, predlaganih sprememb ne morejo doseči države članice same, ker zahtevajo spremembo obstoječih pravil Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti glede področja uporabe, pristojnosti za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, določb o sekundarnih postopkih, objave odločb in prijave terjatev. Sprememba Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti zaradi svoje narave zahteva poseg zakonodajalca Unije. Elektronske registre insolventnosti bi sicer načeloma lahko vzpostavile države članice same, vendar pa njihova medsebojna povezava zahteva ukrepanje na ravni Unije. Zato ciljev predlaganega ukrepa, in sicer medsebojne povezave med registri insolventnosti po vsej EU, ne morejo zadostno doseči države članice same, ampak jih je lažje doseči z ukrepom na ravni Unije.

Kar zadeva sorazmernost, vsebina in oblika predlaganega ukrepa ne presejata tistega, kar je potrebno, da se dosežejo cilji Pogodbe. Iz ocene učinka, priložene temu predlogu, tudi izhaja, da so koristi vseh predlaganih sprememb večje od stroškov zanje, zato so predlagani ukrepi sorazmerni.

3.4. Učinek na temeljne pravice

Kot je podrobno opisano v oceni učinka, ki je priložena temu predlogu, in v skladu s strategijo za učinkovito izvajanje Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, vsi elementi reforme upoštevajo pravice, določene v Listini o temeljnih pravicah. Spremembe izboljšujejo položaj oseb, udeleženih v čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti, z vidika njihove lastninske pravice, svobode gospodarske pobude in pravice do dela, svobode gibanja in prebivanja ter pravice do učinkovitega pravnega sredstva. Predlagana sprememba o vzpostavitvi javno dostopnega elektronskega registra insolventnosti spoštuje pravico do varstva osebnih podatkov sorazmerno s cilji, ker bodo sprejeti ukrepi za zagotovitev skladnosti z Direktivo 95/46/ES o varstvu podatkov.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Predlog bi imel omejene posledice za proračun EU. Elektronska aplikacija za medsebojno povezavo med registri insolventnosti je že razvita in bo gostovala na evropskem portalu e-pravosodje. Posledice za proračun EU v obdobju 2014–2020 bodo obsegale samo stroške gostovanja in vzdrževanja elektronske aplikacije. Skupaj bi ti stroški v obdobju 2014–2020 znašali 1 500 000 EUR in bi bili kriti iz sredstev za prihodnji Program za pravosodje¹².

¹² COM(2011) 759 final.

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 81 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po predložitvi osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹³,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

po posvetovanju z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov¹⁴,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000¹⁵ je vzpostavila evropski okvir za čezmejne postopke v primeru insolventnosti. Ta okvir določa, katera država članica je pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, vzpostavlja enotna pravila o pravu, ki se uporablja, ter predvideva priznavanje in izvrševanje odločb v zvezi z insolventnostjo ter usklajevanje glavnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti.
- (2) Poročilo Komisije o uporabi Uredbe (ES) št. 1346/2000 z dne 12. decembra 2012¹⁶ ugotavlja, da Uredba na splošno deluje dobro, vendar pa je zaželeno, da se izboljša uporaba nekaterih njenih določb, da se okrepi učinkovito upravljanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti.
- (3) Področje uporabe Uredbe (ES) št. 1346/2000 bi bilo treba razširiti na postopke, ki spodbujajo sanacijo rentabilnih dolžnikov, da bi zdravim podjetjem pomagali preživeti in podjetnikom dali novo priložnost. Zlasti bi ga bilo treba razširiti na postopke, ki predvidevajo prestrukturiranje dolžnika v fazi pred nastopom insolventnosti, ali tiste, ki ohranjajo obstoječo upravo. Uredba bi morala urejati tudi postopke, ki predvidevajo odpust dolga potrošnikov in samozaposlenih, ki ne izpolnjujejo meril veljavnega pravnega akta.

¹³ UL C, , str.

¹⁴ UL C, , str.

¹⁵ UL L 160, 30.6.2000, str. 1.

¹⁶ UL C, , str.

- (4) Pojasniti bi bilo treba pravila o pristojnosti za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti in izboljšati procesni okvir za ugotavljanje pristojnosti. Določeno bi moralo biti tudi izrecno pravilo o pristojnosti za zahteve, ki so neposredno posledica postopkov v primeru insolventnosti ali so tesno povezana z njimi.
- (5) Za večjo učinkovitost postopkov v primeru insolventnosti v primerih, ko ima dolžnik poslovalnico v drugi državi članici, je treba odpraviti zahtevo, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski. Poleg tega bi moralo imeti sodišče možnost zavrniti uvedbo sekundarnih postopkov, če ti niso potrebni za varstvo interesov domačih upnikov. Izboljšati bi bilo treba usklajevanje med glavnimi in sekundarnimi postopki, zlasti z zahtevo po sodelovanju med udeleženi sodišči.
- (6) Da se izboljšajo informacije, ki so na voljo upnikom in udeleženi sodiščem, ter prepreči uvajanje vzporednih postopkov v primerih insolventnosti, bi bilo treba zahtevati, da države članice objavijo ustrezne odločbe v čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti v javno dostopnem elektronskem registru. Urediti bi bilo treba medsebojno povezavo registrov insolventnosti. Vpeljati bi bilo treba tudi standardne obrazce za prijavo terjatev, ki bodo tujim upnikom olajšali delo in zmanjšali stroške prevajanja.
- (7) Določena bi morala biti posebna pravila o usklajevanju postopkov, v katerih je udeleženi več članov iste skupine podjetij. Upravitelji in sodišča, udeleženi v različnih postopkih v primeru insolventnosti, bi morali obvezno sodelovati in se obveščati med seboj. Poleg tega bi morali vsi udeleženi upravitelji imeti na voljo procesne možnosti, da za podjetja v skupini, v zvezi s katerimi so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, predlagajo sanacijski načrt in da po potrebi zahtevajo prekinitev postopkov v primeru insolventnosti v zvezi s podjetji, razen za podjetje, za katero so bili imenovani za upravitelja. Opredelitev izraza „skupina podjetij“ bi se morala razumeti, kot da se uporablja samo na področju insolventnosti, in ne bi smela vplivati na vidike prava gospodarskih družb v zvezi s skupinami.
- (8) Da se omogoči hitro prilagajanje Uredbe ustreznim spremembam nacionalnega insolvenčnega prava, ki jih priglasijo države članice, bi bilo treba Komisijo pooblastiti, da v skladu s členom 290 Pogodbe sprejme akte za spremembo prilog. Zelo pomembno je, da Komisija v okviru priprav opravi ustrezna posvetovanja, tudi na strokovni ravni. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti hkratno, pravočasno in ustrezno posredovanje zadevnih dokumentov Evropskemu parlamentu in Svetu.
- (9) Za zagotavljanje enakih pogojev pri izvajanju Uredbe (ES) št. 1346/2000 bi bilo treba izvedbena pooblastila prenesti na Komisijo. Ta pooblastila bi se morala izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije¹⁷.
- (10) Uredbo (ES) št. 1346/2000 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.
- (11) Sprememba te uredbe ne bi smela posegati v pravila o izterjavi državne pomoči od insolventnih podjetij, kot jih razlaga sodna praksa Sodišča Evropske unije (v zadevi Komisija proti Italiji –

¹⁷ UL L 55, 28.2.2011, str. 13.

„New Interline“, C-454/09). Kadar izterjava celotnega zneska državne pomoči ni mogoča, ker nalog za izterjavo zadeva podjetje v postopku v primeru insolventnosti, bi morali biti navedeni postopki vedno likvidacijski ter bi morali povzročiti dokončno prenehanje dejavnosti prejemnika in prodajo njegovega premoženja.

- (12) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, [sta Združeno kraljestvo in Irska predložila uradno obvestilo, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe]/[Združeno kraljestvo in Irska brez poseganja v člen 4 navedenega protokola ne sodelujeta pri sprejetju te uredbe ter ta uredba zanj ni zavezujoča niti se zanj ne uporablja].
- (13) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe ter ta uredba zanj ni zavezujoča in se zanj ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Uredba Sveta (ES) št. 1346/2000 se spremeni:

- (1) V uvodni izjavi 2 se sklicevanje na člen 65 nadomesti s sklicevanjem na člen 81.
- (2) V uvodnih izjavah 3, 5, 8, 11, 12, 14 in 21 se izraz „Skupnost“ nadomesti z izrazom „Unija“.
- (3) Uvodna izjava 4 se nadomesti z naslednjim:

„(4) Za pravilno delovanje notranjega trga se je treba izogibati spodbujanju strank k prenosu premoženja ali sodnih postopkov iz ene države članice v drugo, da bi se tako skušal doseči ugodnejši pravni položaj v škodo stečajne mase upnikov (t.i. izbiranje najugodnejšega sodišča).“
- (4) Uvodna izjava 6 se nadomesti z naslednjim:

„(6) Ta uredba bi morala obsegati določbe, ki urejajo pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti in postopkov, ki so neposredno posledica postopkov v primeru insolventnosti in so tesno povezani z njimi. Ta uredba bi morala vsebovati tudi določbe o priznavanju in izvrševanju odločb, izdanih v takih postopkih, ter določbe o pravu, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti. Uredba bi morala vsebovati tudi pravila o usklajevanju postopkov v primeru insolventnosti proti istemu dolžniku ali več članom iste skupine podjetij.“
- (5) Uvodna izjava 7 se nadomesti z naslednjim:

„(7) Stečajni postopki, postopki poravnave in podobni postopki ter zahtevki, povezani s takimi postopki, so izključeni s področja uporabe Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih

in gospodarskih zadevah¹⁸. Te postopke bi morala urejati ta uredba. Pri razlagi te uredbe bi se bilo treba čim bolj izogibati zakonodajnim vrzelim med pravnima aktoma.“

(6) Uvodna izjava 9 se nadomesti z naslednjim:

„(9) Ta uredba bi morala veljati za postopke v primeru insolventnosti, ki izpolnjujejo pogoje iz te uredbe, ne glede na to, ali je dolžnik fizična ali pravna oseba, trgovec ali zasebnik. Navedeni postopki v primeru insolventnosti so izčrpno naštetih v Prilogi A. Če je nacionalni postopek naveden v Prilogi A, bi se morala ta uredba uporabljati, ne da bi morala sodišča druge države članice preučiti, ali so izpolnjeni pogoji iz te uredbe. Postopke v primeru insolventnosti v zvezi z zavarovalnicami, kreditnimi institucijami, investicijskimi družbami, če jih ureja Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij¹⁹ (kakor je bila spremenjena), in s kolektivnimi naložbenimi podjetji bi bilo treba izključiti s področja uporabe te uredbe. Ta uredba ne bi smela zajemati teh podjetij, ker zanje veljajo posebni predpisi in ker imajo nacionalni nadzorni organi široka pooblastila za intervencijo.“

(7) Vstavi se naslednja uvodna izjava 9a:

„(9a) Področje uporabe te uredbe bi bilo treba razširiti na postopke, ki spodbujajo sanacijo rentabilnih dolžnikov, da bi zdravim podjetjem pomagali preživeti in dali novo priložnost podjetnikom. Zlasti bi ga bilo treba razširiti na postopke, ki predvidevajo prestrukturiranje dolžnika v fazi pred nastopom insolventnosti, postopke, ki ohranjajo obstoječo upravo, ter postopke, ki predvidevajo odpust dolga potrošnikom in samozaposlenim. Ker taki postopki ne zahtevajo nujno imenovanja upravitelja, bi morali biti zajeti v tej uredbi, če potekajo pod kontrolo ali nadzorom sodišča. V tem okviru bi moral izraz „kontrola“ obsegati primere, ko sodišče ukrepa samo na pritožbo upnika ali zainteresirane strani.“

(8) Uvodna izjava 10 se nadomesti z naslednjim:

„(10) Postopki v primeru insolventnosti ne vključujejo nujno ukrepanja sodišča; v tej uredbi bi moral imeti pojem „sodišče“ širši pomen in označevati osebo ali organ, ki je po nacionalnem pravu pooblaščen(a) za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Zaradi uporabe te uredbe bi morali biti postopki (tj. pravna dejanja in predpisane formalnosti) ne le skladni z določbami te uredbe, temveč tudi uradno priznani in pravno veljavni v državi članici, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti.“

(9) Vstavi se nova uvodna izjava 12a:

(12a) Pred uvedbo postopkov v primeru insolventnosti bi moralo pristojno sodišče po uradni dolžnosti preučiti, ali se središče dolžnikovih glavnih interesov ali poslovalnica dejansko nahajata na območju njegove pristojnosti. Če okoliščine posameznega primera zbujejo dvome glede pristojnosti sodišča, bi moralo sodišče zahtevati, da dolžnik predloži

¹⁸ UL L 12, 16.1.2001, str. 1.

¹⁹ UL L 125, 5.5.2001, str. 15.

dodatna dokazila v podporo svojim trditvam, in kadar je primerno, dati dolžnikovim upnikom možnost, da predstavijo svoja stališča glede pristojnosti. Poleg tega bi morali imeti upniki na voljo učinkovito pravno sredstvo zoper odločbo o uvedbi postopka v primeru insolventnosti.

(10) Uvodna izjava 13 se črta.

(11) Vstavita se naslednji uvodni izjavi 13a in 13b:

(13a) Domnevati bi bilo treba, da je „središče glavnih interesov“ podjetja ali druge pravne osebe v kraju registriranega sedeža. To domnevo bi moralo biti mogoče ovreči, če se glavna uprava podjetja ne nahaja v isti državi članici kakor njegov registrirani sedež ter če temeljita ocena vseh ustreznih dejavnikov pokaže, na način, ki ga lahko potrdijo tretje osebe, da se dejansko središče upravljanja in nadzora podjetja ter središče upravljanja njegovih interesov nahajata v navedeni drugi državi članici. Nasprotno te domneve ne bi smelo biti mogoče ovreči, če so organi, odgovorni za upravljanje in nadzor podjetja, v istem kraju kakor njegov sedež in če se tam sprejemajo odločitve uprave na način, ki ga lahko potrdijo tretje osebe.

(13b) Sodišča države članice, pred katerimi so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, bi morala biti pristojna tudi za zahteve, ki so neposredno posledica postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezani, kakršen je na primer zahtevek za razveljavitev dolžnikovih pravnih dejanj. Če je tak zahtevek povezan z drugim zahtevkom, ki temelji na splošnem civilnem in gospodarskem pravu, bi moral upravitelj imeti možnost, da oba zahtevka uveljavlja pred sodišči v državi stalnega prebivališča tožene stranke, če meni, da je to učinkoviteje pri navedenem sodišču. Tako bi lahko bilo na primer, če upravitelj želi povezati zahtevek za ugotavljanje odgovornosti direktorja na podlagi insolvenčnega prava z zahtevkom na podlagi prava družb ali splošnega odškodninskega prava.

(12) Vstavita se naslednji uvodni izjavi 19a in 19b:

(19a) Učinkovito upravljanje premoženja lahko ovirajo tudi sekundarni postopki. Zato bi moralo sodišče, ki je uvedlo sekundarne postopke, imeti možnost, da na zahtevo upravitelja odloži ali zavrne uvedbo teh postopkov, če niso potrebni za varstvo interesov domačih upnikov. Tako bi moralo biti zlasti, če se upravitelj v zvezi s premoženjem obveže, da bo obravnaval domače upnike, kakor da bi bili uvedeni sekundarni postopki, in da bo uporabil pravila o razvrstitvi države članice, v kateri je bila predlagana uvedba sekundarnih postopkov, pri razdelitvi premoženja, ki se nahaja v navedeni državi članici. Ta uredba bi morala upravitelju dati možnost sprejeti take obveze.

(19b) Da se zagotovi učinkovita zaščita lokalnih interesov, upravitelj glavnih postopkov ne bi smel imeti možnosti unovčiti ali preseliti premoženja, ki se nahaja v državi članici, v kateri je poslovalnica, na način, ki pomeni zlorabo, zlasti z namenom ovirati možnost učinkovite zadovoljitve takih interesov v primeru, da bi bili pozneje uvedeni sekundarni postopki.

(13) Uvodna izjava 20 se nadomesti z naslednjim:

„(20) Glavni in sekundarni postopki v primeru insolventnosti lahko prispevajo k učinkovitemu unovčenju celotnega premoženja le pod pogojem, da so vsi vzporedni nerešeni postopki usklajeni. Pri tem je osnovni pogoj tesno sodelovanje med različnimi udeleženi upravitelji in sodišči, zlasti z zadostno izmenjavo informacij. Za zagotovitev vodilne vloge glavnih postopkov bi moral upravitelj takih postopkov imeti na voljo več možnosti ukrepanja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti, ki tečejo sočasno. Moral bi imeti predvsem možnost predlagati načrt prestrukturiranja ali poravnave ali zaprositi za odložitev unovčenja premoženja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti. Pri svojem sodelovanju bi morali upravitelji in sodišča upoštevati najboljše prakse za sodelovanje v čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti, navedene v načelih in smernicah o obveščanju in sodelovanju, ki so jih sprejela evropska in mednarodna združenja, dejavna na področju insolvenčnega prava.“

(14) Vstavita se naslednji uvodni izjavi 20a in 20b:

(20a) Ta uredba bi morala zagotoviti učinkovito upravljanje postopkov v primeru insolventnosti za različna podjetja, ki so del skupine podjetij. Če so postopki uvedeni za več podjetij iste skupine, bi morali biti ustrezno usklajeni. Za različne upravitelje in udeležena sodišča bi zato morala veljati enaka obveznost medsebojnega sodelovanja in obveščanja kot za tiste, ki so udeleženi v glavnih in sekundarnih postopkih v zvezi z istim dolžnikom. Poleg tega bi moral imeti upravitelj, imenovan v postopkih v zvezi s članom skupine podjetij, procesno sposobnost predlagati sanacijski načrt v postopkih v zvezi z drugim članom iste skupine, če je to mogoče na podlagi nacionalnega insolvenčnega prava.

(20b) Uvedba pravil o insolventnosti skupine podjetij ne bi smela omejevati možnosti sodišča, da uvede postopke v primeru insolventnosti za več podjetij iz iste skupine na enem samem območju pristojnosti, če sodišče ugotovi, da se središče glavnih interesov teh podjetij nahaja v eni sami državi članici. V takih primerih bi moralo sodišče imeti tudi možnost imenovati, če je primerno, istega upravitelja v vseh zadevnih postopkih.

(15) Vstavi se nova uvodna izjava 21a:

(21a) Bistvenega pomena je, da so upniki, ki imajo običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Uniji, obveščeni o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti v zvezi s premoženjem dolžnika. Da se zagotovi hiter prenos informacij upnikom, se Uredba (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah²⁰ ne bi smela uporabljati v primerih, ko se ta uredba nanaša na obveznost obveščanja upnikov. Uporaba standardnih obrazcev, ki so na voljo v vseh uradnih jezikih Unije, bi morala upnikom olajšati prijavo terjatev v postopkih, uvedenih v drugi državi članici.“

(16) Uvodna izjava 29 se nadomesti z naslednjim:

²⁰ UL L 324, 10.12.2007, str. 79.

„(29) Zaradi poslovnega interesa bi bilo treba na zahtevo upravitelja glavno vsebino odločbe o uvedbi postopka objaviti v drugi državi članici. Če je poslovalnica v zadevni državi članici, bi morala biti taka objava obvezna, dokler ne bo vzpostavljen sistem medsebojne povezave registrov insolventnosti. V nobenem primeru objava ne bi smela biti predpogoj za priznanje tujih postopkov.“

(17) Vstavi se naslednja uvodna izjava 29a:

(29a) Da se izboljša obveščanje udeleženih upnikov in sodišč ter prepreči uvedba vzporednih postopkov v primeru insolventnosti, bi bilo treba zahtevati, da države članice objavijo ustrezne informacije o čezmejnih postopkih v primeru insolventnosti v javno dostopnem elektronskem registru. Da se upnikom in sodiščem, ki imajo stalno prebivališče oz. se nahajajo v drugih državah članicah, omogoči dostop, bi morala ta uredba predvideti medsebojno povezavo med registri insolventnosti.

(18) Uvodna izjava 31 se nadomesti z naslednjim:

„(31) Ta uredba bi morala vsebovati priloge, v katerih bi bili navedeni zlasti nacionalni postopki v primeru insolventnosti, ki jih ureja ta uredba. Da se omogoči hitro prilagajanje uredbe ustreznim spremembam nacionalnega insolvenčnega prava držav članic, bi bilo treba Komisijo pooblastiti, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije z delegiranimi akti sprejme spremembe prilog. Pred sprejetjem delegiranega akta o spremembi seznama nacionalnih postopkov v prilogah bi morala Komisija preveriti, ali priglašeni postopek izpolnjuje merila iz te uredbe. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti hkratno, pravočasno in ustrezno posredovanje zadevnih dokumentov Evropskemu parlamentu in Svetu.“

(19) Vstavijo se naslednje uvodne izjave 31a, 31b in 31c:

„(31a) Za zagotavljanje enakih pogojev pri izvajanju Uredbe (ES) št. 1346/2000 bi bilo treba izvedbena pooblastila prenesti na Komisijo. Ta pooblastila bi se morala izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije²¹.

(31b) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Zlasti si ta uredba prizadeva spodbujati uporabo členov 8, 17 in 47 o varstvu osebnih podatkov, lastninski pravici oz. pravici do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča.

(31c) V okviru te uredbe se za obdelavo osebnih podatkov uporabljata Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov²² ter Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu

²¹ UL L 55, 28.2.2011, str. 13.

²² UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov²³.”

- (20) V uvodnih izjavah 32 in 33 se besedilo „Pogodba o ustanovitvi Evropske skupnosti“ nadomesti z besedilom „Pogodba o delovanju Evropske unije“.
- (21) Člena 1 in 2 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 1
Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za vse sodne ali upravne postopke, vključno s postopki za izdajo začasne odredbe, ki temeljijo na pravu v zvezi z insolventnostjo ali prilagoditvijo dolga in v katerih se z namenom sanacije, prilagoditve dolga, reorganizacije ali likvidacije
- (a) dolžniku v celoti ali deloma odvzame premoženje in imenuje upravitelj ali
 - (b) za premoženje in posle dolžnika določi kontrola ali nadzor sodišča.
- Postopki iz tega odstavka so naštet v Prilogi A.
2. Ta uredba se ne uporablja za postopke v primeru insolventnosti v zvezi z
- (a) zavarovalnicami,
 - (b) kreditnimi institucijami,
 - (c) investicijskimi družbami, če so zajete v Direktivi 2001/24/ES, kakor je bila spremenjena, in
 - (d) kolektivnimi naložbenimi podjetji.

Člen 2
Opredelitev pojmov

V tej uredbi:

- (a) „postopki v primeru insolventnosti“ pomenijo postopke, naštete v Prilogi A;
- (b) „upravitelj“ pomeni:
 - (i) katero koli osebo ali organ, katere funkcija je upravljanje ali unovčenje premoženja, ki je bilo odvzeto dolžniku, ali nadzor nad dolžnikovim poslovanjem. Navedene osebe in organi so naštet v Prilogi C;

²³ UL L 8, 12.1.2001, str. 1.

- (ii) v zadevi, v kateri se ne imenuje upravitelj ali v kateri se pooblastila dolžnika ne prenesejo na upravitelja, dolžnika, ki ima v posesti lastnino;
- (c) „sodišče“ pomeni v vseh členih, razen člena 3b(2), sodni organ ali kateri koli drugi pristojni organ države članice, ki je pooblaščen za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, potrditev uvedbe takih postopkov ali sprejemanje odločb v takih postopkih;
- (d) „odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti“ vključuje:
 - (i) odločbo katerega koli sodišča o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti ali za potrditev uvedbe takih postopkov, in
 - (ii) odločbo sodišča o imenovanju začasnega upravitelja;
- (e) „čas uvedbe postopkov“ pomeni čas začetka učinkovanja odločbe o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, ne glede na to, ali je odločba dokončna ali ne;
- (f) „država članica, v kateri se nahaja premoženje,“ v primeru:
 - (i) premoženja v stvareh pomeni državo članico, na ozemlju katere se to premoženje nahaja;
 - (ii) lastništva ali upravičenja do premoženja in pravic, ki mora biti vpisano v javni register, pomeni državo članico, pod katere nadzorom se vodi register;
 - (iii) imenskih delnic v podjetjih pomeni državo članico, na katere ozemlju ima registrirani sedež podjetje, ki je izdalo delnice;
 - (iv) finančnih instrumentov, pravica do katerih se izkaže z vpisom v register ali na račun, ki ga ima posrednik ali neka druga oseba v njegovem imenu („nematerializirani vrednostni papirji“), pomeni državo članico, v kateri se vodi register ali račun, kjer so vpisani;
 - (v) denarja na računih pri kreditni instituciji pomeni državo članico, ki je navedena v številki računa IBAN;
 - (vi) terjatev do tretjih oseb, razen tistih v zvezi s premoženjem, navedenim v pododstavku (v), pomeni državo članico, na ozemlju katere ima tretja oseba, ki bi morala terjatve izpolniti, središče svojih glavnih interesov, kakor je določeno v členu 3(1);
- (g) „poslovalnica“ pomeni kateri koli kraj poslovanja, v katerem dolžnik opravlja stalno gospodarsko dejavnost, ki predpostavlja udeležbo ljudi in premoženja;
- (h) „domači upniki“ pomeni upnike, katerih terjatve do dolžnika so nastale pri poslovanju poslovalnice, ki se nahaja v drugi državi članici, razen tiste, v kateri se nahaja središče dolžnikovih glavnih interesov;

- (i) „skupina podjetij“ pomeni določeno število podjetij, ki jo sestavljajo nadrejena in podrejene družbe;
 - (j) „nadrejena družba“ pomeni družbo, ki:
 - (i) ima večino glasovalnih pravic delničarjev ali družbenikov v drugem podjetju („podrejenem podjetju“);
 - (ii) je delničar ali družbenik podrejene družbe in ima pravico:
 - (aa) imenovati ali odpoklicati večino članov upravnega, poslovnega ali nadzornega organa navedene podrejene družbe; ali
 - (bb) izvrševati prevladujoč vpliv na podrejeno družbo na podlagi pogodbe, sklenjene z navedeno podrejeno družbo, ali določbe v njenem statutu.“
- (22) V členu 3 se odstavka 1 in 3 nadomestita z naslednjim:
- „1. Sodišča države članice, na ozemlju katere je središče dolžnikih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti („glavni postopki“). Središče dolžnikovih glavnih interesov je kraj rednega poslovanja dolžnika, ki je preverljiv za tretje osebe.
- Pri družbi ali pravni osebi se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnikovih glavnih interesov registrirani sedež.
- Če gre za posameznika, ki opravlja neodvisno poslovno ali poklicno dejavnost, je središče glavnih interesov glavni kraj poslovanja navedenega posameznika; v primeru katerega koli drugega posameznika je središče glavnih interesov kraj običajnega prebivališča posameznika.
3. Kadar so bili postopki v primeru insolventnosti uvedeni v skladu z odstavkom 1, so vsi postopki, ki so uvedeni pozneje v skladu z odstavkom 2, sekundarni. V tem primeru je primeren čas, da se preveri, ali ima dolžnik poslovalnico v drugi državi članici, na dan uvedbe glavnih postopkov.“
- (23) Vstavita se naslednja člena 3a in 3b:

„Člen 3a

Pristojnost za povezane zahteve

1. Sodišča države članice, na ozemlju katere so uvedeni postopki v primeru insolventnosti v skladu s členom 3, so pristojna za zahteve, ki so neposredno posledica postopkov v primeru insolventnosti in so z njim tesno povezani.
2. Če je zahtevek iz odstavka 1 povezan z zahtevkom v civilnih in gospodarskih zadevah zoper isto toženo stranko, lahko upravitelj oba postopka vodi pred sodišči države članice, na ozemlju katere ima tožena stranka stalno prebivališče, ali, če zahtevek zadeva več toženih strank, pred sodišči države članice, na ozemlju katere ima stalno prebivališče katera koli izmed njih, če je to sodišče pristojno na podlagi pravil iz Uredbe (EU) št. 44/2001.

3. V tem členu se šteje, da so zahtevki povezani, če so tako tesno povezani med seboj, da se zdita njihova skupna obravnava in odločanje o njih smiselni, da bi se s tem izognili nevarnosti nezdržljivih sodnih odločb, ki bi izhajale iz ločenih postopkov.

Člen 3b

Preizkus pristojnosti; pravica do sodne presoje

1. Sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, po uradni dolžnosti preuči, ali je pristojno na podlagi člena 3. V odločbi o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti se navedejo razlogi za določitev pristojnosti sodišča, in zlasti, ali pristojnost temelji na členu 3(1) ali (2).
 2. Če so postopki v primeru insolventnosti uvedeni brez odločbe sodišča, upravitelj, ki je imenovan v takih postopkih, preuči, ali je država članica, v kateri tečejo postopki, pristojna na podlagi člena 3. V tem primeru upravitelj navede razloge za določitev pristojnosti, in zlasti, ali pristojnost temelji na členu 3(1) ali (2).
 3. Upniki ali zainteresirane strani z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v državi članici, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, imajo pravico izpodbijati odločbo o uvedbi glavnih postopkov. Sodišče, ki je uvedlo glavne postopke, ali upravitelj take upnike, če so znani, pravočasno obvesti o odločbi, da se jim omogoči njeno izpodbijanje.“
- (24) V členu 4(2) se točka (m) nadomesti z naslednjim:
- (m) pravila v zvezi z ničnostjo, izpodbojnostjo ali neizvršljivostjo pravnih dejanj, ki so v škodo vseh upnikov.“

- (25) Vstavi se naslednji člen 6a:

„Člen 6a

Sporazumi o neto poravnavi

Sporazume o neto poravnavi ureja le pravo, ki velja za pogodbo, ki ureja take sporazume.“

- (26) Vstavi se naslednji člen 10a:

„Člen 10a

Zahteve za odobritev na podlagi prava države postopka

Če pravo države članice, ki ureja posledice postopkov v primeru insolventnosti za pogodbe iz členov 8 in 10, določa, da se lahko pogodba odpove ali spremeni le z odobritvijo sodišča, ki je uvedlo postopke v primeru insolventnosti, a postopki v primeru insolventnosti niso bili uvedeni v navedeni državi, je za odobritev odpovedi ali spremembe teh pogodb pristojno sodišče, ki je uvedlo postopke v primeru insolventnosti.“

- (27) Člen 15 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 15

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde ali arbitražne postopke v teku

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde ali arbitražne postopke v teku, ki se nanašajo na premoženje ali pravico, ki je bilo odvzeto dolžniku, ureja izključno pravo države članice, v kateri so navedene pravde v teku ali v kateri je sedež arbitražnih postopkov.“

(28) Člen 18 se spremeni:

(a) V členu 18 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

1. „Upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno po členu 3(1), lahko v drugi državi članici izvršuje vsa pooblastila, ki mu pripadajo po pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki, kolikor v navedeni državi članici niso bili uvedeni drugi postopki v primeru insolventnosti ali ni bil sprejet noben nasproten zaščitni ukrep na podlagi predloga za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Ob upoštevanju členov 5 in 7 lahko zlasti odstrani dolžnikovo premoženje z ozemlja države članice, na katerem se nahaja. Lahko se tudi zaveže, da bo v glavnih postopkih upošteval razdelitev in prednostne pravice, ki bi jih imeli domači upniki, če bi bili uvedeni sekundarni postopki. Taka zaveza ustreza morebitnim zahtevam glede oblike v državi, v kateri so bili uvedeni glavni postopki, ter je izvršljiva in zavezujoča za premoženje.“

(b) Zadnji stavek odstavka 3 se nadomesti z naslednjim:

„Ta pooblastila ne smejo vsebovati prisilnih ukrepov, razen če jih odredi sodišče, ali pravice do odločanja o pravnih postopkih ali sporih.“

(29) Vstavijo se naslednji členi 20a, 20b, 20c in 20d:

„Člen 20a

Vzpostavitev registrov insolventnosti

Države članice na svojem ozemlju vzpostavijo in vodijo enega ali več registrov, v katerih so na internetu javnosti brezplačno na voljo naslednje informacije („registri insolventnosti“):

- (a) datum uvedbe postopkov v primeru insolventnosti;
- (b) sodišče, ki je uvedlo postopke v primeru insolventnosti, in morebitna referenčna številka zadeve;
- (c) vrsta uvedenih postopkov v primeru insolventnosti;
- (d) ime in naslov dolžnika;
- (e) ime in naslov morebitnega upravitelja, imenovanega v postopkih;
- (f) rok za prijavo terjatev;
- (g) odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti;

- (h) odločba o imenovanju upravitelja, če se razlikuje od odločbe iz točke (g) tega odstavka;
- (i) datum končanja glavnih postopkov.

Člen 20b

Medsebojna povezava med registri insolventnosti

1. Komisija z izvedbenim aktom vzpostavi decentralizirani sistem za medsebojno povezavo med registri insolventnosti. Sistem sestavljajo registri insolventnosti in evropski portal e-pravosodje, ki je osrednja javna točka za elektronski dostop do informacij iz sistema. Sistem zagotavlja storitev iskanja podatkov v vseh uradnih jezikih Unije z namenom, da se dajo na voljo informacije iz člena 20a.
2. Komisija do ... [36 mesecev po začetku veljavnosti Uredbe] z izvedbenim aktom v skladu s postopkom iz člena 45b(3) sprejme:
 - tehnične specifikacije, v katerih se opredelijo načini obveščanja in izmenjave informacij v elektronski obliki na podlagi opredeljenih vmesniških specifikacij za sistem medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti;
 - tehnične ukrepe, ki zagotavljajo minimalne varnostne standarde informacijske tehnologije pri obveščanju in širjenju informacij v sistemu medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti;
 - minimalna merila v zvezi s storitvijo iskanja informacij, ki jo zagotavlja evropski portal e-pravosodje na podlagi informacij iz člena 20a;
 - minimalna merila za predstavitev rezultatov iskanj na podlagi informacij iz člena 20a;
 - načine in tehnične pogoje za razpoložljivost storitve, ki jo zagotavlja sistem medsebojnega povezovanja; in
 - glosar z osnovno razlago nacionalnih postopkov v primeru insolventnosti iz Priloge A.

Člen 20c

Stroški vzpostavitve registrov insolventnosti in medsebojne povezave med njimi

1. Vzpostavitev in prihodnji razvoj sistema medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti se financirata iz splošnega proračuna Unije.
2. Vsaka država članica krije stroške prilagajanja svojih domačih registrov insolventnosti, da se zagotovijo njihova interoperabilnost z evropskim portalom e-pravosodje ter stroški njihovega upravljanja, delovanja in vzdrževanja.

Člen 20d
Registracija postopkov v primeru insolventnosti

Če so v zvezi s podjetjem ali pravno osebo ali posameznikom, ki opravlja neodvisno poslovno ali poklicno dejavnost, uvedeni glavni ali sekundarni postopki, sodišče, ki uvede postopke v primeru insolventnosti, zagotovi takojšnjo objavo informacij iz člena 20a v registru insolventnosti države, v kateri so bili postopki uvedeni.“

(30) Člena 21 in 22 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 21
Objava v drugi državi članici

1. Dokler ni vzpostavljen sistem medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti iz člena 20b, upravitelj zahteva, da se vsebina odločbe o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti in po potrebi odločba o njegovem imenovanju objavita v vseh drugih državah članicah, v katerih se nahaja poslovalnica dolžnika, po postopkih za objavo, ki so določeni v navedeni državi. V taki objavi morata biti navedena imenovani upravitelj in skladnost s pravilom o pristojnosti na podlagi člena 3(1) ali (2).
2. Upravitelj lahko zahteva, da se informacije iz prvega odstavka tega člena objavijo v vseh drugih državah članicah, v katerih se nahajajo premoženje ali upniki dolžnika, po postopku, ki je določen v navedeni državi.“

(31) Člen 22 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 22
Registracija v javnih registrih druge države članice

Dokler ni vzpostavljen sistem medsebojnega povezovanja registrov insolventnosti iz člena 20b, upravitelj zahteva, da se odločbi iz člena 21 objavita v zemljiški knjigi, registru podjetij ali katerem koli drugem javnem registru druge države članice, v kateri je poslovalnica dolžnika, ki je vpisana v javni register navedene države članice. Upravitelj lahko zahteva tako objavo v vseh drugih državah članicah.“

(32) Člen 25 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 25
Priznavanje in izvršljivost drugih odločb

1. Odločbe sodišča, katerega odločba o uvedbi postopkov se prizna v skladu s členom 16, ki zadevajo vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti, ter poravnave, ki jih je odobrilo navedeno sodišče, se prav tako priznajo brez kakršnih koli nadaljnjih formalnosti. Take odločbe se izvršijo v skladu s členi 32 do 56, razen s členom 34(2) Uredbe (ES) št. 44/2001.

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe, ki so neposredno sprejete na podlagi postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezane, čeprav jih je sprejelo drugo sodišče.

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe o varovalnih ukrepih, sprejete po vložitvi predloga za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti ali v zvezi z njim.

2. Priznavanje in izvršitev drugih odločb, ki niso navedene v odstavku 1, ureja Uredba iz odstavka 1, če se navedena Uredba uporablja.“

(33) Člen 27 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 27
Uvedba postopkov

Če sodišče države članice uvede glavne postopke in če jih prizna druga država članica, lahko sodišče druge države članice, pristojno po členu 3(2), uvede sekundarne postopke v primeru insolventnosti v skladu z določbami iz tega poglavja. Posledice sekundarnih postopkov so omejene na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju države članice, v kateri so ti postopki uvedeni.“

(34) Vstavi se naslednji člen 29a:

„Člen 29a
Odločba o uvedbi sekundarnih postopkov

1. Sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo sekundarnih postopkov, takoj obvesti upravitelja glavnih postopkov in mu da možnost, da izrazi mnenje o predlogu.
2. Sodišče iz odstavka 1 na zahtevo upravitelja glavnih postopkov odloži odločanje o uvedbi ali zavrne uvedbo sekundarnih postopkov, če uvedba takih postopkov ni potrebna za varstvo interesov domačih upnikov, zlasti če upravitelj glavnih postopkov sprejme zavezo iz člena 18(1) in izpolnjuje njene pogoje.
3. Kadar sodišče iz odstavka 1 odloča o uvedbi sekundarnih postopkov, uvede tisto vrsto postopkov v skladu z nacionalno zakonodajo, ki je najprimernejša ob upoštevanju interesov domačih upnikov, ne glede na to, ali so izpolnjeni pogoji v zvezi z dolžnikovo solventnostjo.
4. Upravitelj glavnih postopkov je obveščen o odločbi o uvedbi sekundarnih postopkov in ima pravico, da jo izpodbija.“

(35) Člen 31 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 31
Sodelovanje in obveščanje med upravitelji

1. Upravitelj glavnih postopkov in upravitelji sekundarnih postopkov sodelujejo med seboj, če tako sodelovanje ni nezdržljivo s pravili, ki se uporabljajo za vsakega izmed postopkov. Tako sodelovanje ima lahko obliko sporazumov ali protokolov.
 2. Upravitelji zlasti:
 - (a) nemudoma predložijo drugim upraviteljem vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za druge postopke, zlasti o napredku, doseženem pri prijavi in preverjanju terjatev, ter vseh ukrepov, katerih cilj je sanacija ali prestrukturiranje dolžnika ali končanje postopka, če so sprejeti ustrezni ukrepi za varstvo zaupnih informacij;
 - (b) preučijo možnost prestrukturiranja dolžnika ter, če obstaja možnost, usklajujejo pripravo in izvajanje načrta prestrukturiranja;
 - (c) usklajujejo upravljanje in unovčenje ali uporabo premoženja in poslov dolžnika; upravitelj sekundarnih postopkov pravočasno omogoči upravitelju glavnih postopkov, da predloži predloge za unovčenje ali uporabo premoženja v sekundarnih postopkih.“
- (36) Vstavita se naslednja člena 31a in 31b:

„Člen 31a
Sodelovanje in obveščanje med sodišči

1. Da se olajša usklajevanje glavnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti v zvezi z istim dolžnikom, sodišče, ki obravnava predlog uvedbe postopkov v primeru insolventnosti ali ki je take postopke uvedlo, sodeluje z vsemi drugimi sodišči, pred katerimi tečejo postopki v primeru insolventnosti ali ki so uvedla take postopke, če tako sodelovanje ni neskladno s pravili, ki se uporabljajo za vsakega izmed postopkov. Kadar je primerno, lahko sodišča v ta namen imenujejo osebo ali organ, ki bo deloval po njegovih navodilih.
2. Sodišča iz odstavka 1 se lahko neposredno medsebojno obveščajo ali zaprosijo za informacije ali pomoč, če je tako obveščanje brezplačno in upošteva procesne pravice strank v postopkih ter zaupnost informacij.
3. Sodelovanje se lahko izvaja na vse primerne načine, vključno z:
 - (a) posredovanjem informacij na vse načine, ki so po mnenju sodišča primerni;
 - (b) usklajevanjem upravljanja ter nadzora dolžnikovega premoženja in poslov;
 - (c) usklajevanjem vodenja zaslišanj;
 - (d) usklajevanjem pri odobritvi protokolov.

Člen 31b

Sodelovanje in obveščanje med upravitelji in sodišči

1. Da se olajša usklajevanje glavnih in sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti, uvedenih v zvezi z istim dolžnikom:
 - (a) upravitelj glavnih postopkov sodeluje z vsemi sodišči, ki odločajo o predlogu za uvedbo sekundarnih postopkov ali ki so uvedla take postopke, in jih obvešča; in
 - (b) upravitelj sekundarnih ali teritorialnih postopkov v primeru insolventnosti sodeluje s sodiščem, ki odloča o predlogu za uvedbo glavnih postopkov ali ki je take postopke uvedlo, in ga obvešča.
 2. Sodelovanje iz odstavka 1 se izvaja na vse primerne načine, vključno s tistimi iz člena 31a(3), če niso nezdržljivi s pravili, ki se uporabljajo za vsakega izmed postopkov.“
- (37) Člen 33 se spremeni:
- (a) Naslov se nadomesti z naslednjim:

„Prekinitev postopkov“

- (b) V odstavkih 1 in 2 se besedilo „postopek unovčenja“ nadomesti z besedo „postopek“.
- (38) Člen 34 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 34

Končanje glavnih ali sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti

1. Končanje glavnih postopkov ne preprečuje nadaljevanja sekundarnih postopkov, ki v tistem trenutku še potekajo.
 2. Če so v državi članici, v kateri je registrirani sedež pravne osebe, uvedeni sekundarni postopki v zvezi z navedeno pravno osebo in če končanje navedenih postopkov pomeni prenehanje pravne osebe, tako prenehanje ne preprečuje nadaljevanja glavnih postopkov, ki so uvedeni v drugi državi članici.“
- (39) V členu 35: <op. prev.: sprememba angleškega besedila ne zadeva slovenske različice>.
- (40) Člen 37 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 37
Preoblikovanje prejšnjih postopkov

Upravitelj glavnih postopkov lahko zahteva, da sodišče države članice, v kateri so bili uvedeni sekundarni postopki, odredi preoblikovanje sekundarnih postopkov v drugo vrsto postopkov v primeru insolventnosti, ki je na voljo na podlagi prava navedene države članice.“

(41) Člen 39 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 39
Pravica do prijave terjatev

Upniki z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v državi članici, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, vključno z davčnimi organi in organi socialne varnosti držav članic („tujni upniki“), imajo pravico, da prijavijo terjatve v postopkih v primeru insolventnosti na kakršen koli način, ki je sprejemljiv na podlagi prava države, v kateri so bili postopki uvedeni, vključno z elektronskimi sredstvi. Za prijavo terjatev se ne zahteva zastopanje odvetnika ali drugega pravnega strokovnjaka.“

(42) Člen 40 se spremeni:

(a) V odstavku 2 se doda naslednji stavek:

„Obvestilo vsebuje tudi izvod standardnega obrazca za prijavo terjatev iz člena 41 ali povezavo na objavo navedenega obrazca na internetu.“

(b) Vstavi se naslednji odstavek 3:

„3. Informacije iz tega člena se zagotovijo z uporabo standardnega obrazca obvestila, ki se določi v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 45b(4) in objavi na evropskem portalu e-pravosodje do ... [24 mesecev po začetku veljavnosti Uredbe]. Obrazec ima naslov „Obvestilo o postopkih v primeru insolventnosti“ v vseh uradnih jezikih Unije. Pošlje se v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov države, v kateri so bili uvedeni postopki, ali v drugem jeziku, ki ga je navedena država navedla kot sprejemljivega v skladu s členom 41(3), če se lahko domneva, da je navedeni jezik bolj razumljiv tujim upnikom.“

(43) Člen 41 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 41
Postopek za prijavo terjatev

1. Znani tuji upniki prijavijo terjatve s standardnim obrazcem za prijavo terjatev, ki se določi v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 45b(4) in objavi na evropskem portalu e-pravosodje do [24 mesecev po začetku veljavnosti Uredbe]. Obrazec ima naslov „Prijava terjatev“ v vseh uradnih jezikih Evropske unije.
2. Upnik iz odstavka 1 na standardnem obrazcu za prijavo terjatev navede:

- (a) svoje ime in naslov,
- (b) vrsto terjatve,
- (c) znesek terjatve in datum njenega nastanka,
- (d) morebitno zahtevo za status prednostnega upnika,
- (e) ali je v zvezi s terjatvijo povezano zavarovanje s stvarmi ali pridržek lastninske pravice, in v tem primeru, katero premoženje je predmet pravic iz zavarovanja, ki ga uveljavlja, in
- (f) ali zahteva pobot in ali je od terjanega zneska pobot že odštet.

Standardnemu obrazcu za prijavo terjatev se priložijo morebitne kopije dokazil.

- 3. Terjatve se lahko prijavijo v vseh uradnih jezikih Unije. Od upnika se lahko zahteva, da zagotovi prevod v uradni jezik ali v enega od uradnih jezikov države, v kateri so bili uvedeni postopki, ali v drugi jezik, ki je sprejemljiv za navedeno državo članico. Vsaka država članica navede vsaj en uradni jezik Unije poleg svojega, ki ga sprejema za namen prijave terjatev.
 - 4. Terjatve se prijavijo v roku, ki je določen v zakonodaji države, v kateri so uvedeni postopki v primeru insolventnosti. V primeru tujega upnika je navedeni rok najmanj 45 dni po objavi uvedbe postopkov v registru insolventnosti države, v kateri so bili uvedeni.
 - 5. Če upravitelj izpodbija terjatev, prijavljeno v skladu s tem členom, da upniku možnost, da predloži dodatna dokazila o obstoju in znesku terjatve.“
- (44) Člen 42 se črta.
- (45) Vstavi se naslednje poglavje IVa:

„POGLAVJE IVA INSOLVENTNOST ČLANOV SKUPINE PODJETIJ

Člen 42a

Dolžnost sodelovanja in posredovanja informacij med upravitelji

- 1. Če postopki v primeru insolventnosti zadevajo dva ali več članov skupine podjetij, upravitelj, imenovan v postopkih v zvezi s članom take skupine, sodeluje z vsemi drugimi upravitelji, imenovanimi v postopkih v zvezi z drugim članom iste skupine, če je tako sodelovanje primerno, da se olajša učinkovito vodenje postopkov, če ni nezdružljivo s pravili, ki se uporabljajo v zvezi s takimi postopki in če ne pomeni navzkrižja interesov. Tako sodelovanje ima lahko obliko sporazumov ali protokolov.
- 2. Upravitelji pri izvajanju sodelovanja iz odstavka 1:

- (a) nemudoma predložijo drugim upraviteljem vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za druge postopke, če so sprejeti ustrezni ukrepi za varstvo zaupnih informacij;
- (b) preučijo možnosti prestrukturiranja skupine, ter če take možnosti obstajajo, usklajujejo predlog in pogajanja za usklajeni načrt prestrukturiranja;
- (c) usklajujejo upravljanje in nadzor poslovanja člana skupine, zoper katerega potekajo postopki v primeru insolventnosti;

upravitelji se lahko dogovorijo o podelitvi dodatnih pooblastil upravitelju, imenovanemu v enem od postopkov, če je tak dogovor dovoljen s pravili, ki se uporabljajo za vsakega izmed postopkov.

Člen 42b

Obveščanje in sodelovanje med sodišči

1. Če postopki v primeru insolventnosti zadevajo dva ali več članov skupine podjetij, sodišče, ki odloča o predlogu za uvedbo postopkov v zvezi s članom take skupine ali ki je uvedlo take postopke, sodeluje z vsemi drugimi sodišči, ki odločajo o predlogu za uvedbo postopkov v zvezi z drugim članom iste skupine ali ki so uvedla take postopke, če je tako sodelovanje primerno, da olajša učinkovito vodenje postopkov, ter če ni nezdržljivo s pravili, ki se zanje uporabljajo. Če je primerno, lahko sodišča v ta namen imenujejo osebo ali organ, ki bo deloval po njegovih navodilih.
2. Sodišča iz odstavka 1 se lahko neposredno medsebojno obveščajo ali zaprosijo za informacije ali pomoč.
3. Sodelovanje poteka na vse primerne načine, vključno z:
 - (a) posredovanjem informacij na kateri koli način, ki ga sodišče šteje za primernega, če je tako obveščanje brezplačno ter upošteva procesne pravice strank v postopkih in zaupnost informacij;
 - (b) usklajevanjem upravljanja ter nadzora premoženja in poslov članov skupine;
 - (c) usklajevanjem vodenja zaslišanj;
 - (d) usklajevanjem pri odobritvi protokolov.

Člen 42c

Sodelovanje in obveščanje med upravitelji in sodišči

Upravitelj, imenovan v postopkih v primeru insolventnosti v zvezi s članom skupine podjetij, sodeluje in si izmenjuje informacije z vsemi drugimi sodišči, ki odločajo o predlogu za uvedbo postopkov v zvezi z drugim članom iste skupine podjetij ali ki so take postopke uvedla, če je tako sodelovanje primerno, da olajša usklajevanje postopkov, in če ni nezdržljivo s pravili, ki

se zanje uporabljajo. Upravitelj lahko od navedenega sodišča zahteva zlasti informacije o postopkih v zvezi z drugim članom skupine ali zahteva pomoč v zvezi s postopki, za katere je imenovan.

Člen 42d

Pooblastila upraviteljev in prekinitev postopkov

1. Upravitelj, imenovan v postopku v primeru insolventnosti, uvedenem v zvezi s članom skupine podjetij, ima pravico:
 - (a) izraziti svoje mnenje in sodelovati, zlasti z udeležbo na sestankih upnikov, v vseh postopkih, uvedenih v zvezi z drugimi člani iste skupine;
 - (b) zahtevati prekinitev postopkov, uvedenih v zvezi z drugimi člani iste skupine;
 - (c) predlagati sanacijski načrt, poravnavo ali primerljiv ukrep za vse ali nekatere člane skupine, zoper katere so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, in ga uvesti v vse postopke, uvedene v zvezi z drugimi člani iste skupine, v skladu s pravom, ki se uporablja v navedenih postopkih; in
 - (d) zahtevati dodatne procesne ukrepe na podlagi prava iz točke c), ki bi lahko bili potrebni za spodbuditev sanacije, vključno s preoblikovanjem postopkov.
2. Sodišče, ki je uvedlo postopke iz točke b) odstavka 1, prekine postopke v celoti ali deloma, če se dokaže, da bi taka prekinitev koristila upnikom v teh postopkih. Taka prekinitev se lahko odredi za največ tri mesece in se lahko podaljša ali obnovi za enako obdobje. Sodišče, ki odredi prekinitev, lahko zahteva, da upravitelj sprejme vse primerne ukrepe za zavarovanje interesov upnikov v postopkih.“

(46) Vstavi se nov člen 44a:

„Člen 44a

Informacije o nacionalnem insolvenčnem pravu

1. Države članice v okviru Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, vzpostavljene z Odločbo Sveta 2001/470/ES²⁴, z namenom zagotoviti informacije za javnost pripravijo opis svojega nacionalnega insolvenčnega prava in postopkov v primeru insolventnosti, zlasti v zvezi z zadevami iz člena 4(2).
 2. Države članice te podatke redno posodablajo.“
- (47) Člen 45 se nadomesti z naslednjim:

²⁴ UL L 174, 27.6.2001, str. 25.

„Člen 45
Spremembe prilog

1. Komisija je pooblaščenca za sprejemanje delegiranih aktov za spremembo prilog A in C v skladu s postopkom iz tega člena in iz člena 45a.
 2. Država članica za spremembo Priloge A Komisiji priglasi svoja nacionalna pravila o postopkih v primeru insolventnosti, ki jih želi vključiti v Prilogo A, skupaj s kratkim opisom. Komisija preuči, ali so priglášena pravila skladna z zahtevami iz člena 1, in kadar je primerno, z delegiranim aktom spremeni Prilogo A.“
- (48) Vstavita se naslednja člena 45a in 45b:

„Člen 45a
Izvajanje pooblastila

1. Komisiji se podeli pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo iz člena 45 se podeli za nedoločen čas od datuma začetka veljavnosti te uredbe.
3. Evropski parlament ali Svet lahko pooblastilo iz člena 45 kadar koli prekličeta. S sklepom o preklicu pooblastilo iz navedenega sklepa preneha veljati. Sklep začne veljati dan po objavi sklepa v Uradnem listu Evropske unije ali na poznejši datum, ki je v njem naveden. Preklic ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o tem hkrati obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet v skladu s členom 45, začne veljati, če mu v dveh mesecih po predložitvi uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o navedenem aktu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotujeta ali če sta pred iztekom navedenega roka Evropski parlament in tudi Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Navedeni rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 45b
Pooblastilo za sprejetje izvedbenih aktov

1. Komisija se pooblasti za sprejetje izvedbenih aktov za:
 - (a) zagotovitev medsebojne povezave med registri insolventnosti, kot je navedeno v členu 20b, in
 - (b) za pripravo in pozneje spremembo obrazcev iz členov 40 in 41.

2. Komisiji pri sprejemanju in spremembi izvedbenih aktov iz odstavka 1 pomaga odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta²⁵.
3. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.
4. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.“
- (49) V členu 46 se datum „1. junija 2012“ nadomesti z datumom „...[10 let po začetku uporabe]“.
- (50) Vstavi se naslednji člen 46a:

„Člen 46a
Varstvo podatkov

1. Države članice za obdelavo osebnih podatkov, ki se izvaja v državah članicah na podlagi te uredbe, uporabljajo Direktivo 95/46/ES.
2. Komisija za obdelavo podatkov na podlagi te uredbe uporablja Uredbo (ES) št. 45/2001.“
- (51) Priloga B se črta.

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od ... [24 mesecev po začetku veljavnosti Uredbe], z izjemo določbe v zvezi z informacijami o nacionalnem insolvenčnem pravu (člen 44a), ki se uporablja od ... [12 mesecev po njenem začetku veljavnosti].

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik

²⁵ UL L 55, 28.2.2011, str. 13.

OCENA FINANČNIH POSLEDIC ZAKONODAJNEGA PREDLOGA

1. OKVIR PREDLOGA/POBUDE

1.1. Naslov predloga/pobude

Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

1.2. Zadevna področja v strukturi ABM/ABB²⁶

Naslov 33 – Pravosodje

1.3. Vrsta predloga/pobude

Predlog/pobuda se nanaša na **nov ukrep**.

Predlog/pobuda se nanaša na **nov ukrep na podlagi pilotnega projekta / pripravljalnega ukrepa**²⁷.

➤ Predlog/pobuda se nanaša na **podaljšanje obstoječega ukrepa**.

Predlog/pobuda se nanaša na **obstoječ ukrep, preusmerjen v nov ukrep**.

1.4. Cilji

1.4.1. Večletni strateški cilji Komisije, ki naj bi bili doseženi s predlogom/pobudo

Razvoj področja pravosodja; pravosodje za rast

1.4.2. Posamezni cilji in zadevne dejavnosti v strukturi ABM/ABB

Posamezni cilj št.

Pravosodno sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah

Zadevne dejavnosti v strukturi ABM/ABB

33 03

²⁶

ABM: upravljanje po dejavnostih – ABB: oblikovanje proračuna po dejavnostih.

²⁷

Po členu 49(6)(a) oz. (b) finančne uredbe.

1.4.3. *Pričakovani rezultati in posledice*

Navedite, kakšne posledice naj bi imel(-a) predlog/pobuda za upravičence/ciljne skupine.

Večja učinkovitost in preglednost čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti

1.4.4. *Kazalniki rezultatov in posledic*

Navedite, s katerimi kazalniki se bo spremljalo izvajanje predloga/pobude.

1.5. Utemeljitev predloga/pobude

1.5.1. *Potrebe, ki jih je treba zadovoljiti kratkoročno ali dolgoročno*

Revizija Uredbe št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

1.5.2. *Dodana vrednost ukrepanja EU*

1.5.3. *Spoznanja iz podobnih izkušenj v preteklosti*

1.5.4. *Skladnost in možnosti sinergij z drugimi zadevnimi instrumenti*

1.6. Trajanje ukrepa in finančnih posledic

Časovno omejen(-a) predlog/pobuda:

- trajanje predloga/pobude od [D. MMMM]LLLL do [D. MMMM]LLLL,
- finančne posledice med letoma LLLL in LLLL.

➤ Časovno neomejen(-a) predlog/pobuda:

- izvajanje z obdobjem uvajanja od sprejetja uredbe,
- ki mu sledi izvajanje predloga/pobude v celoti.

1.7. Načrtovani načini upravljanja²⁸

➤ **Neposredno centralizirano upravljanje** – Komisija.

Posredno centralizirano upravljanje – prenos izvajanja na:

- izvajalske agencije,
- organe, ki jih ustanovita Skupnosti²⁹,
- nacionalne javne organe / organe, ki opravljajo javne storitve,
- osebe, pooblaščenice za izvajanje določenih ukrepov v skladu z naslovom V Pogodbe o Evropski uniji in opredeljene v zadevnem temeljnem aktu v smislu člena 49 finančne uredbe.

Deljeno upravljanje z državami članicami.

Decentralizirano upravljanje s tretjimi državami.

Skupno upravljanje z mednarodnimi organizacijami (*navedite*).

Pri navedbi več kot enega načina upravljanja je treba to natančneje obrazložiti v oddelku „opombe“.

Opombe

Finančne posledice za proračun EU bo imela le medsebojna povezava med registri insolventnosti (osrednji vmesnik).

Registri insolventnosti bodo povezani prek evropskega portala e-pravosodje, ki bo osrednja javna točka za elektronski dostop do informacij iz sistema (prim. člen 20b predloga).

²⁸ Pojasnila o načinih upravljanja in sklici na finančno uredbo so na voljo na spletišču BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html.

²⁹ Po členu 185 finančne uredbe.

2. UKREPI UPRAVLJANJA

2.1. Pravila o spremljanju in poročanju

Navedite pogostost in pogoje.

--

2.2. Upravljavski in kontrolni sistem

2.2.1. Ugotovljena tveganja

--

2.2.2. Načrtovani načini kontrole

--

2.3. Ukrepi za preprečevanje goljufij in nepravilnosti

Navedite obstoječe ali načrtovane preprečevalne in zaščitne ukrepe.

--

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA/POBUDE

3.1. Zadevni razdelki večletnega finančnega okvira in odhodkovne proračunske vrstice

- Obstoječe odhodkovne proračunske vrstice

Po vrstnem redu razdelkov večletnega finančnega okvira in proračunskih vrstic.

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodkov	Prispevek			
	številka [poimenovanje.....]	dif./ nedif. (³⁰)	držav Efte ³¹	držav kandidat ³²	tretjih držav	po členu 18(1)(aa) finančne uredbe
[3]	[33.0301] [Program za pravosodje]	Dif.	NE	NE	NE	NE

- Zahtevane nove proračunske vrstice

Po vrstnem redu razdelkov večletnega finančnega okvira in proračunskih vrstic.

Razdelek večletnega finančnega okvira	Proračunska vrstica	Vrsta odhodkov	Prispevek			
	številka [poimenovanje.....]	dif./ nedif.	držav Efte	držav kandidat	tretjih držav	po členu 18(1)(aa) finančne uredbe
[3]	[XX YY YY YY]		DA/NE	DA/NE	DA/NE	DA/NE

³⁰ Dif. = diferencirana sredstva / nedif. = nediferencirana sredstva.

³¹ Efta: Evropsko združenje za prosto trgovino.

³² Države kandidatke in po potrebi potencialne države kandidatke z Zahodnega Balkana.

3.2. Ocenjene posledice za odhodke

3.2.1. Povzetek ocenjenih posledic za odhodke

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Razdelek večletnega finančnega okvira	številka	[Razdelek...3.....]
--	-----------------	---------------------

GD za pravosodje		letno 2014 ³³	letno 2015	letno 2016	letno 2017	leta 2018, 2019, 2020		SKUPAJ
• Odobritve za poslovanje								
33.0301	obveznosti	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	250.000	1.500.000
	plačila	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	250.000	1.500.000
Številka proračunske vrstice	obveznosti							
	plačila							
Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov ³⁴								
Številka proračunske vrstice								
	(3)							
Odobritve za GD za pravosodje SKUPAJ	obveznosti	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	250.000	1.500.000
	plačila	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	250.000	1.500.000

• Odobritve za poslovanje SKUPAJ	(4)	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000
----------------------------------	-----	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	-----------

³³

Leto N je leto začetka izvajanja predloga/pobude.

³⁴

Tehnična in/ali upravna pomoč ter odhodki za podporo izvajanja programov in/ali ukrepov EU (prej vrstice BA), posredne raziskave, neposredne raziskave.

	plačila	(5)	150.000	150.000	200.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000
• Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov, SKUPAJ											
Odobritve iz RAZDELKA 3											
večletnega finančnega okvira SKUPAJ											
	obveznosti	=4+6	150.000	150.000	200.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000
	plačila	=5+6	150.000	150.000	200.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000

Če ima predlog/pobuda posledice za več razdelkov:

• Odobritve za poslovanje SKUPAJ											
obveznosti											
plačila											
(4)											
(5)											
(6)											
• Odobritve za upravne zadeve, ki se financirajo iz sredstev določenih programov, SKUPAJ											
Odobritve iz RAZDELKOV od 1 do 4											
večletnega finančnega okvira SKUPAJ											
(referenčni znesek)											
	obveznosti	=4+6	150.000	150.000	200.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000
	plačila	=5+6	150.000	150.000	200.000	200.000	200.000	250.000	250.000	300.000	1.500.000

Razdelek večletnega finančnega okvira	5	„Upravnih odhodki“ – ni relevantno
--	----------	------------------------------------

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	let N	let N+1	let N+2	let N+3	...vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (gl. točko 1.6)	SKUPAJ
GD za <.....>						
• Človeški viri						
• Drugi upravni odhodki						
GD za <.....> SKUPAJ						

Odobritve iz RAZDELKA 5 večletnega finančnega okvira SKUPAJ	(obveznosti skupaj = plačila skupaj)					
---	---	--	--	--	--	--

v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

	let N ³⁵	let N+1	let N+2	let N+3	...vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (gl. točko 1.6)	SKUPAJ
obveznosti	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	1.500.000
plačila	150.000	150.000	200.000	200.000	250.000	1.500.000
Odobritve iz RAZDELKOV od 1 do 5 večletnega finančnega okvira SKUPAJ						

³⁵

Leto N je leto začetka izvajanja predloga/pobude.

3.2.2. Ocenjene posledice za odobritve za poslovanje

- Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za poslovanje.
- Za predlog/pobudo so potrebne odobritve za poslovanje, kot je pojasnjeno v nadaljevanju:

odobritve za prevzem obveznosti v mio. EUR (na tri decimalna mesta natančno)

Cilji in realizacije	vzrosti realizacije ³⁶	leto N	leto N+1	leto N+2	leto N+3	REALIZACIJE						SKUPAJ		
						...vstavite ustrezno število let glede na trajanje posledic (gl. točko 1.6)	št. realizacij	stroški	št. realizacij	stroški	št. realizacij		stroški	št. realizacij
POSAMEZNI CILJ št. 1 ³⁷ – Pravosodno sodelovanje v civilnih in gospodarskih zadevah														
– realizacija	Vzdrževanje medsebojne povezave med registri insolventnosti	214 300	150 000	150 000	150 000	200 000	200 000	200 000	250 000	250 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
– realizacija														
– realizacija														
Seštevek za posamezni cilj št. 1			150 000		200 000		200 000		250 000		250 000		300 000	1 500 000
POSAMEZNI CILJ št. 2														
– realizacija														
Seštevek za posamezni cilj št. 2														

³⁶

³⁷

Realizacije so dobavljene proizvodi in opravljene storitve (npr. število financiranih izmenjav študentov, število kilometrov novozgrajenih cest...).
Kakor je opisan v oddelku 1.4.2 „Posamezni cilji...“.

STROŠKI SKUPAJ		150 000	150 000	200 000	200 000	200 000	250 000	250 000	250 000	300 000	1 500 000
-----------------------	--	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	---------	-----------

3.2.3. *Ocenjene posledice za odobritve za upravne zadeve*

3.2.3.1. Povzetek

- ➤ Za predlog/pobudo niso potrebne odobritve za upravne zadeve.

3.2.3.2. Ocenjene potrebe po človeških virih

- ➤ Za predlog/pobudo niso potrebni človeški viri.

3.2.4. *Skladnost z veljavnim večletnim finančnim okvirom*

- ➤ Predlog/pobuda je v skladu z večletnim finančnim okvirom za obdobje 2014–2020.

3.2.5. *Udeležba tretjih oseb pri financiranju*

- ➤ V predlogu/pobudi ni načrtovano sofinanciranje tretjih oseb.

3.3. **Ocenjene posledice za prihodke**

- ➤ Predlog/pobuda nima finančnih posledic za prihodke.

--

**SVET
EVROPSKE UNIJE**

**Bruselj, 18. december 2012 (08.01)
(OR. en)**

**17883/12
ADD 2**

**Medinstitucionalna zadeva:
2012/0360 (COD)**

**JUSTCIV 365
CODEC 3077**

SPREMNI DOPIS

Pošiljatelj: za generalnega sekretarja Evropske komisije:
direktor Jordi AYET PUIGARNAU

Datum prejema: 13. december 2012

Prejemnik: generalni sekretar Sveta Evropske unije Uwe CORSEPIUS

Št. dok. Kom.: SWD(2012) 417 final

Zadeva: DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE POVZETEK OCENE
UČINKA
Spremni dokument
k reviziji Uredbe (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

Delegacije prejmejo priloženi dokument Komisije SWD(2012) 417 final.

Priloga: SWD(2012) 417 final

Strasbourg, 12.12.2012
SWD(2012) 417 final

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument

k reviziji Uredbe (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

{COM(2012) 744 final}
{SWD(2012) 416 final}

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument

k reviziji Uredbe (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti

1. UVOD

V času, ko se Evropska unija spopada z najhujšo gospodarsko krizo v svoji zgodovini, Evropski parlament nenehno poudarja vlogo Unije pri spodbujanju trajnostne rasti in prizadevanju za finančno konsolidacijo. Rast je zato v središču agende Komisije na področju pravosodja (»Pravosodje za rast«).

Eden od ukrepov, ki spodbujajo gospodarske dejavnosti na področju pravosodja, je revizija Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti (v nadaljevanju: Uredba). Od leta 2009 do 2011 je v EU šlo v stečaj povprečno 200 000 podjetij na leto. Zaradi tega je bilo vsako leto neposredno izgubljenih 1,7 milijona delovnih mest. Okoli ena četrtnina teh stečajev ima čezmejne elemente, zato spadajo na področje uporabe Uredbe. Ker so podjetja, ki poslujejo čezmejno, po navadi večja od povprečja, bo verjetno delež prizadetih delovnih mest večji od deleža stečajev, tudi brez upoštevanja učinkov na upnike teh podjetij.

Komisija je v skladu s klavzulo Uredbe o pregledu iz člena 46 vključila revizijo Uredbe v svoj delovni program za leto 2012. Revizija je skladna s strategijo Evropa 2020, Aktom za mala podjetja, Letnim pregledom rasti 2012 in Aktom za enotni trg II. Evropski parlament je oktobra 2011 sprejel resolucijo, v kateri zahteva revizijo Uredbe ter priporoča uskladitev posebnih vidikov insolvenčnega prava in prava družb. Revizija bo v skladu s klavzulo Uredbe o pregledu sprejeta skupaj s poročilom o njeni uporabi.

2. OPREDELITEV PROBLEMA

2.1. Ocena Uredbe

Uredba (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti vzpostavlja pravni okvir za čezmejne postopke v primeru insolventnosti v Evropski uniji. Uredba določa enotna pravila o pristojnosti, priznavanju in izvrševanju odločb na področju postopkov v primeru insolventnosti ter pravo, ki se uporablja. Predvideva tudi usklajevanje več različnih postopkov v zvezi z istim dolžnikom. Če povzamemo:

- Uredba se uporablja za pravne in fizične osebe, kadar koli ima dolžnik premoženje ali upnike v več kakor eni državi članici;
- za uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti je pristojno sodišče, v katerem je središče dolžnikovih glavnih interesov. Odločba o uvedbi postopka in vse druge odločbe, ki jih izda navedeno sodišče, se priznajo in izvršijo v vseh drugih državah članicah;
- uvedba sekundarnih postopkov je mogoča v vsaki državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, tj. kjer koli dolžnik opravlja gospodarsko dejavnost. Učinki sekundarnih

postopkov so omejeni na premoženje, ki je v navedeni državi članici. Upravitelj sekundarnih postopkov mora pri usklajevanju postopkov sodelovati z upraviteljem glavnih postopkov (in obratno); in

- pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti, je načeloma pravo države, v kateri se postopki uvedejo. To pravo določa zlasti razvrščanje terjatev in procesne pravice upnika.

Čeprav se na splošno šteje, da Uredba uspešno olajšuje čezmejne postopke v primerih insolventnosti v Evropski uniji, je ocena razkrila vrsto težav pri njenem izvajanju. Pokazala je tudi, da se v Uredbi ne upoštevajo dovolj trenutne prednostne naloge EU in nacionalne prakse na področju insolvenčnega prava, zlasti glede spodbujanja sanacije podjetij v težavah.

Ocena Uredbe je izpostavila naslednje glavne težave:

- (1) ovire za sanacijo podjetij ter za prosto gibanje podjetnikov in dolga razbremenjenih oseb;
- (2) težave pri določanju pristojnosti za uvedbo postopkov;
- (3) neučinkoviti čezmejni postopki;
- (4) pomanjkanje pravnega okvira za insolventnost skupin podjetij.

V tem poglavju so analizirane te štiri težave, ki so glede na medsebojno povezanost strnjene v dva sklopa.

2.2. Prvi sklop težav: težave v zvezi s področjem uporabe Uredbe

Prvi sklop težav zajema vprašanja o vrzelih na sedanjem področju uporabe Uredbe, na primer pomanjkanje določb o shemah pred nastopom insolventnosti, določb o postopkih odpusta dolga za fizične osebe in posebnih pravil za skupine podjetij.

2.2.1. Uredba ne zajema nacionalnih postopkov v primeru insolventnosti, katerih namen je sanacija podjetij

Od sprejetja Uredbe so številne države članice posodobile svoje zakone o insolventnosti z uvedbo novih postopkov, katerih namen je sanacija podjetij, zagotovitev nove priložnosti poštenim podjetnikom in odpust dolga posameznikom. Študija Univerze v Heidelbergu je pokazala, da imata skoraj dve tretjini držav članic postopke pred nastopom insolventnosti ali hibridne postopke (dolžnik, ki ima v posesti lastnino), ki jih Uredba ne ureja. Namen teh postopkov je sanacija podjetij, ki so sposobna preživeti, in ohranjanje delovnih mest, gospodarske koristi teh postopkov pa so splošno priznane.

Če Uredba ne ureja posameznega postopka, njegovi učinki niso priznani po vsej EU, kar zlasti velja v zvezi z odložitvijo posameznih izvršb. Zaradi tega lahko posamezni tuji upnik še naprej uveljavlja izvršbo zoper podjetje in njegovo premoženje ter je manj pripravljen polno sodelovati v pogajanjih glede prestrukturiranja ali pristati na sanacijske načrte. Posledica tega je, da se lahko izgubi priložnost za sanacijo podjetja in delovnih mest ni več mogoče ohraniti. Te težave so izpostavili tudi respondenti v javnem posvetovanju, v katerem jih je 51 % menilo, **da je problematično, da Uredba ne ureja postopkov pred nastopom insolventnosti ali hibridnih postopkov v primeru insolventnosti.** Da bi morala Uredba vključevati nacionalne postopke pred nastopom insolventnosti, se jih strinja 59 %.

Od leta 2009 do 2011 je v EU vsako leto šlo v stečaj več kakor 200 000 podjetij. Ocenjuje se, da je bilo izgubljenih okoli 1,7 milijona delovnih mest na leto. Po ocenah ima okoli 5 milijonov evropskih podjetij stranke, upnike ali poslovne partnerje v drugih državah članicah, zato bi lahko v primeru insolventnosti nanje vplivala Uredba kot na dolžnike ali upnike. V čezmejnih primerih insolventnosti je okoli 50 000 podjetij (1 % od 5 milijonov) na leto dolžnikov in vsaj dvakrat toliko upnikov.

Čezmejni primeri insolventnosti vplivajo zlasti na velika podjetja, ki pogosteje kakor MSP poslujejo čezmejno. Insolventnost velikega podjetja močno vpliva na evropsko gospodarstvo, saj velika podjetja, čeprav predstavljajo le 0,2 % evropskih podjetij, zagotavljajo 30 % delovnih mest v EU in proizvajajo 41 % bruto dodane vrednosti. Velika podjetja pogosto nabavljajo pri manjših podjetjih, ki so lahko tudi v tujini, zato ima lahko insolventnost velikega podjetja velike posredne učinke.

2.2.2. *Uredba ne ureja učinkovito vseh postopkov v primeru insolventnosti fizičnih oseb v državah članicah*

Številne države članice so zaradi naraščanja čezmerne zadolženosti fizičnih oseb v Evropi uvedle postopke v primeru insolventnosti fizičnih oseb. To je posledica vedno večje ozaveščenosti, da sta lahko insolventnost in osebna zadolženost, ki iz tega sledi, velika ovira za podjetništvo. Namen uvedbe možnosti pridobitve odpusta dolga je tudi preprečevanje negativnih socialnih učinkov čezmerne osebne zadolženosti na zadevne posameznike.

Uredba ureja nekaj postopkov v primeru insolventnosti fizičnih oseb, vključno z odpustom dolga, številnih drugih pa ne. Posledica tega je, da so **dolžniki še naprej dolžni tujim upnikom**. Dejstvo, da Uredba ne zajema nekaterih postopkov v primeru insolventnosti fizičnih oseb, tako ovira možnost ponuditi novo priložnost poštenim podjetnikom in dolga razbremenjenim osebam ter jim omogočiti izkoriščanje vseh priložnosti, ki jih ponuja enotni trg. To je v nasprotju s politikami EU v podjetništvu.

Ocenjuje se, da je na leto okoli 200 000 primerov insolventnosti fizičnih oseb, ki jih Uredba trenutno ne zajema. Polovica respondentov v javnem posvetovanju (49 %) se je strinjala, da bi se morala Uredba uporabljati tudi za fizične osebe/samozaposlene, tretjina (34 %) je temu nasprotovala. Strinjali so se na primer sodniki, upravitelji postopkov v primeru insolventnosti in stroka. Nekateri respondenti menijo, da razširitev ne bi smela vključiti potrošnikov.

2.2.3. *Uredba ne obravnava učinkovito insolventnosti skupin podjetij*

Čeprav so v številnih čezmejnih primerih insolventnosti udeležene skupine podjetij, Uredba o postopkih v primeru insolventnosti ne vsebuje posebnih pravil, ki bi urejala insolventnost večnacionalnih skupin podjetij. Osnovna predpostavka Uredbe je, da so postopki v primeru insolventnosti uvedeni v zvezi z eno samo pravno osebo in da je treba za vsakega posameznega člana skupine uvesti ločene postopke. Obveznega usklajevanja neodvisnih postopkov v primeru insolventnosti, uvedenih zoper nadrejeno družbo in njene podrejene družbe, ni.

Tako stanje zmanjšuje možnosti za uspešno prestrukturiranje in znižuje vrednost premoženja skupine. Poročilo skupine za razmislek o prihodnosti prava družb EU, izdano aprila 2011, ugotavlja, da so mednarodne skupine podjetij postale prevladujoča oblika evropskih velikih podjetij. Ocenjuje se, da vsako leto **2 100 podjetij (med katerimi je 2 000 MSP) prizadenejo težave zaradi insolventnosti v skupini**. Skoraj polovica respondentov v javnem

posvetovanju (49 %) je menila, **da Uredba v primeru insolventnosti mednarodnih skupin podjetij ne deluje učinkovito**, medtem ko jih je 30 % menilo nasprotno.

2.3. Drugi sklop težav: težave z izvajanjem Uredbe

Pri izvajanju Uredbe se pojavlja več težav, ki jih je mogoče združiti v naslednje skupine.

2.3.1. *Ker središče dolžnikovih glavnih interesov ni opredeljeno, se pojavljajo težave pri določanju pristojnosti za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti in t. i. izbiranju najugodnejšega sodišča („forum shopping“)*

Uredba podeljuje pristojnost za uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti sodiščem države članice, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov. Obravnava primera poteka v državi članici središča dolžnikovih glavnih interesov in na podlagi insolvenčnega prava navedene države, ne glede na uvedbo sekundarnih postopkov. Medtem ko je **77 % respondentov v javnem posvetovanju odobravalo uporabo središča dolžnikovih glavnih interesov** za določitev pristojnosti za uvedbo glavnih postopkov, njegova uporaba v praksi povzroča težave, ker nacionalna sodišča niso dovolj dobro seznanjena s sodno prakso Sodišča Evropske unije v zadevah Eurofood in Interedil. Uredba tudi ne določa izrecne obveznosti sodišča, ki uvede postopke v primeru insolventnosti, da mora preučiti mednarodno pristojnost. Zato obstaja tveganje uvedbe vzporednih glavnih postopkov, ki povzročajo spore glede pristojnosti.

Uredba je bila kritizirana tudi zato, ker družbam in fizičnim osebam, ki izkoriščajo sistem s preselitvijo središča dolžnikovih glavnih interesov v drugo državo članico, omogoča t. i. izbiranje najugodnejšega sodišča („forum shopping“). Vendar pa niso vse preselitve nezakonite. Razlike med nacionalnimi insolvenčnimi predpisi dejansko spodbujajo problem izbiranja najugodnejšega sodišča.

Sodišče je sprejelo nekatere primere **podjetij**, ki so preselila središče svojih glavnih interesov, kot zakonito uveljavljanje pravice do ustanavljanja. Obstaja več primerov, v katerih je selitev središča glavnih interesov v Združeno kraljestvo pomagala uspešno prestrukturirati podjetje zaradi prožnosti, ki jo podjetjem daje angleško insolvenčno pravo.

Preselitev središča glavnih interesov je bila ugotovljena tudi v primerih **čezmerne zadolženosti fizičnih oseb**. Ta pojav je bil poimenovan „stečajni turizem“. Stečajni turizem je problematičen, ker dolžnik, ne da bi se dejansko preselil v drugo državo članico, izkoristi ugodnejšo ureditev za primer insolventnosti na drugem območju pristojnosti na škodo svojih upnikov, ki ne morejo izterjati svojih terjatev.

Vprašanja v zvezi z določitvijo središča dolžnikovih glavnih interesov so pogost pravdni razlog, čeprav so pravde v zvezi s središčem dolžnikovih glavnih interesov manj pogoste. Raziskava je zaključila, da se vprašanja glede središča dolžnikovih glavnih interesov pojavijo v 40–50 % primerov, čeprav niso vedno sporna. Obseg zlorab preselitve središča dolžnikovih glavnih interesov je težko količinsko opredeliti, deloma zaradi različnih stališč glede tega, ali gre pri preselitvi središča dolžnikovih glavnih interesov dejansko za zlorabo, in deloma zato, ker se zaradi pomanjkljivosti v procesnem okviru ne odkrijejo vse zlorabe preselitev središča dolžnikovih glavnih interesov. Statistični podatki Združenega kraljestva kažejo, da bi lahko v manj kakor 100 primerih na leto šteli preselitev središča dolžnikovih glavnih za zlorabo.

2.3.2. Razmerje med glavnimi in sekundarnimi postopki na podlagi Uredbe

Uredba omogoča uvedbo sekundarnih postopkov, če ima dolžnik poslovalnico v zadevni državi. Vendar določa, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski, kar pomeni, da ne omogočajo prestrukturiranja ali novega začetka. Ta zahteva sproža kritike, da je Uredba osredotočena na stečaj namesto na prestrukturiranje in je zato neskladna z današnjo kulturo sanacije podjetij. Velika večina zainteresiranih strani meni, da je to problem.

Ozek področje uporabe sekundarnih postopkov je lahko ovira za uspešno prestrukturiranje podjetja s podružnicami v več državah članicah, kar zmanjšuje skupno vrednost premoženja dolžnika in uničuje delovna mesta. Ta podrejena težava torej krepi prvo podrejeno težavo, da sedanja Uredba pomeni **oviro za nadaljevanje poslovanja in varstvo delovnih mest**. Sistem sekundarnih postopkov je bil uveden zaradi varstva interesov domačih upnikov in/ali za lažje obravnavanje zapletenih primerov. Vendar v praksi sekundarni postopki lahko ovirajo učinkovito upravljanje premoženja in uspešno prestrukturiranje podjetja, saj del premoženja ni pod nadzorom upravitelja glavnih postopkov. Povečujejo tudi stroške postopkov, ker je treba plačati še enega upravitelja postopka v primeru insolventnosti. Uporaba sekundarnih postopkov je upadla, ker podjetja pogosteje organizirajo svoje čezmejne dejavnosti prek podrejenih družb. Uporaba podružnic ostaja pravilo v letalskem sektorju, ki ima veliko premoženje in številne zaposlene. Ocenjuje se, da **gre vsako leto v stečaj 700 podjetij s podružnicami v drugih državah članicah in je uvedenih več sto sekundarnih postopkov**.

Vse udeležene strani poročajo, da pri uvedbi sekundarnih postopkov čutijo pomanjkanje usklajevanja med glavnimi in sekundarnimi postopki. Uredba določa obveznost medsebojnega obveščanja in sodelovanja upraviteljev postopkov v primeru insolventnosti. Združenja upraviteljev so pripravila več smernic za upravitelje o sodelovanju in obveščanju v čezmejnih primerih insolventnosti. Upravitelji postopkov v primeru insolventnosti in sodišča poročajo, da sodelovanje v praksi ni učinkovito. Vir težav na področju sodelovanja bi lahko bili tudi dodatni stroški sodelovanja, jezikovne ovire in nacionalna procesna pravila, ki preprečujejo razkritje informacij. Poleg tega ni podobnih obveznosti sodelovanja med sodišči ter med upravitelji postopkov v primeru insolventnosti in sodišči. Zaradi tega sodnik v glavnem postopku ni obveščen o poteku sekundarnih postopkov, preden se odloči za nadaljnje ukrepe, in obratno. To zmanjšuje učinkovitost postopkov, podaljšuje njihovo trajanje in stroške, nazadnje pa se lahko izgubijo tudi možnosti za doseganje čim višje vrednosti premoženja. **70 % respondentov v javnem posvetovanju je bilo nezadovoljnih z usklajevanjem med glavnimi in sekundarnimi postopki. 61 % jih je podobno odgovorilo v poročilu Univerze v Heidelbergu.**

2.3.3. Težave pri praktičnem izvajanju, povezane z odsotnostjo javne objave odločb o postopku v primeru insolventnosti in s prijavo terjatev

Sodišče, ki uvede postopke v primeru insolventnosti, mora vedeti, ali je zoper podjetje ali fizično osebo že uveden postopek v primeru insolventnosti v drugi državi članici. Trenutno se odločbe sistematično ne objavljajo ali vpisujejo v register v državi članici, v kateri se postopek uvede, niti v državi članici, v kateri je poslovalnica. Zaradi pomanjkanja informacij o postopkih se po nepotrebnem uvajajo vzporedni postopki. Nujno je tudi treba omogočiti dostop do odločbe o zaključku postopka.

V vseh državah članicah, razen dveh, se informacije o postopkih v primeru insolventnosti zbirajo centralno. Postopki v primeru insolventnosti pravnih oseb se registrirajo v vseh državah članicah, medtem ko se postopki v primeru insolventnosti fizičnih

oseb registrirajo le v nekaterih. **Le 14 držav članic objavi odločbe v registru insolventnosti, ki je brezplačno javno dostopen na spletu.** Devet drugih držav članic daje nekaj informacij o insolventnosti na voljo v elektronski podatkovni zbirki, npr. v registru podjetij ali v elektronski različici uradnega lista.

Ocenjevalna študija in respondenti v javnem posvetovanju (zlasti Evropska zveza MSP) poročajo, da imajo upniki težave pri prijavi terjatev na podlagi Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti. Upravitelji upnikov ne obveščajo vedno pravočasno o njihovi pravici do prijave terjatev. Zaradi tega je lahko terjatev v celoti izgubljena, če je prijavljena po preteku rokov, ki jih določa nacionalna zakonodaja.

Taki stroški in težave odvrčajo male upnike. **Povprečni stroški prijave terjatve za tujega upnika so v čezmejnih primerih ocenjeni na okoli 2 000 EUR.**

2.4. Pravica EU do ukrepanja: pravna podlaga, subsidiarnost in sorazmernost

Reforma bi temeljila na členu 81(2)(a), (c) in (f) PDEU. Ukrepi bi bili sprejeti z rednim zakonodajnim postopkom. Razvoj učinkovitejših pravil o čezmejnih primerih insolventnosti s strani EU je popolnoma skladen z načelom subsidiarnosti. Vprašanje ima čezmejne vidike, ki jih z ukrepanjem posameznih držav članic ni mogoče zadovoljivo urediti. Poleg tega bi ukrepi na ravni EU (v primerjavi z ukrepanjem držav članic) prinesli očitne koristi z vidika učinkovitosti.

3. CILJI POLITIKE

Splošni cilj
Izboljšati učinkovitost evropskega okvira za reševanje čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti, da se tako izboljšata delovanje notranjega trga in njegova odpornost med gospodarskimi krizami.
Posebni cilji
Zagotoviti priznavanje nacionalnih postopkov, povezanih z insolventnostjo, ki pomagajo pri sanaciji podjetij, ščitijo naložbe, varujejo delovna mesta in spodbujajo podjetništvo, po vsej EU; ter zagotoviti novo priložnost poštenim podjetnikom in čezmerno zadolženim potrošnikom;
povečati pravno varnost za upnike in s tem spodbuditi čezmejno trgovino in vlaganja;
povečati učinkovitost upravljanja čezmejnih primerov insolventnosti, ki bo ščitilo interese vseh upnikov in drugih zainteresiranih strani, vključno z dolžnikom;
izboljšati učinkovito upravljanje primerov insolventnosti članov večnacionalnih skupin podjetij ter s tem dosežati čim višjo vrednost njihovega premoženja in olajšati sanacijo.
Operativni cilji
Obravnavati problem področja uporabe Uredbe, ki ne upošteva povečane uporabe postopkov, ki niso likvidacijski (npr. postopki pred nastopom insolventnosti in hibridni postopki); vzpostaviti proces za prilagoditev Uredbe razvoju na področju nacionalnega insolvenčnega prava in omogočiti, da bodo sekundarni postopki vključevali tudi prestrukturiranje, postopke pred nastopom insolventnosti in hibridne postopke;

pojasniti pravila v zvezi s pristojnostjo za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti brez poseganja v pravice družb in fizičnih oseb do zakonitega uresničevanja pravice do ustanavljanja in prostega gibanja v Uniji;

izboljšati procesni okvir za odločanje o pristojnosti in zagotoviti zainteresiranim stranem možnost sodne presoje;

izboljšati usklajevanje med sodišči in upravitelji pred postopki in med njimi; povečati preglednost z določitvijo obveznosti objave vseh ustreznih odločb v vseh državah članicah ter izboljšati dostop do pravnega varstva, zlasti za mala in srednja podjetja, s pripravo ukrepov za poenostavitev prijave terjatev; in

vzpostaviti poseben pravni okvir za insolventnost v skupini podjetij.

4. MOŽNOSTI POLITIKE

Za reševanje navedenih težav in doseganje navedenih ciljev so bile določene tri mogoče politike. Te so:

1) obstoječe stanje ali osnovni scenarij;

2) možnost A, tj. posodobiti obstoječo uredbo, pri tem pa ohraniti sedanje ravnovesje med upniki in dolžniki ter med univerzalnostjo in teritorialnostjo; in

3) možnost B, tj. spremeniti osnovne premise Uredbe ter zahtevati določeno mero približevanja ali konvergence nacionalnih insolvenčnih predpisov in postopkov v primeru insolventnosti.

Na naslednji strani je preglednica, v kateri so predstavljeni vidiki vsake od teh možnosti v primerjavi s težavami, ki so bile razčlenjene na dve kategoriji. Nekateri vidiki so skupni možnostma A in B, ker bi oboji razširili področje uporabe Uredbe, npr. v zvezi z nacionalnimi registri insolventnosti in poenostavljenimi postopki za prijavo terjatev.

Težava	Obstoječe stanje (osnovni scenarij)	Možnost A Posodobitev okvira za čezmejne postopke v primeru insolventnosti	Možnost B Približevanje nacionalnih insolvenčnih in postopkov v primeru insolventnosti
Omejeno področje uporabe Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti	Področje uporabe in opredelitev Uredbe ne vključujeta postopkov pred nastopom insolventnosti, hibridnih postopkov in večine postopkov v primeru insolventnosti fizičnih oseb.	Razširiti področje uporabe Uredbe tako, da bo vključevalo hibridne postopke, postopke pred nastopom insolventnosti in postopke v primeru insolventnosti fizičnih oseb, ter odpraviti zahtevo, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski.	
	Ni pravil za skupine podjetij.	Uskladitev glavnih postopkov prek splošnih mehanizmov sodelovanja, z možnostjo, kadar je primerno, da se imenuje vodilni upravitelj postopkov v primeru insolventnosti.	Eno sodišče pristojno za vse glavne postopke, za vse člane skupine se imenuje en upravitelj postopkov v primeru insolventnosti („postopkovna konsolidacija“).
Težave pri izvajanju Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti	Obveznost objave ni predvidena, elektronskega registra insolventnosti nimajo vse države članice.	Države članice morajo objaviti vse zadevne odločbe o postopkih v primeru insolventnosti v nacionalnem elektronskem registru in opredeliti skupne kategorije, da se omogoči povezava nacionalnih registrov na evropskem portalu e-pravosodje.	
	Ni standardnih obrazcev za prijavo terjatev. Postopki so v celoti prepuščeni nacionalni zakonodaji.	Uvedba postopkov in standardiziranega obrazca za prijavo terjatev na ravni EU ter spodbujanje držav članic, naj vzpostavijo elektronski način prijave terjatev.	
	Pristojnost ostaja v kraju središča dolžnikovih glavnih interesov, ki je opredeljen skladno s sodno prakso.	Izboljšanje procesnega okvira in usposabljanje sodnikov na področju Uredbe.	Uskladitev elementov nacionalnih insolvenčnih predpisov.
	Uskladitev je omejena na usklajevanje med upravitelji.	Ohranitev sekundarnih postopkov ob hkratnem izboljšanju usklajevanja z glavnimi postopki pred sekundarnimi postopki in med njimi.	Odprava sekundarnih postopkov.

4.1. Možnost A

Prvi element: razširiti področje uporabe Uredbe tako, da bo vključevalo hibridne postopke, postopke pred nastopom insolventnosti in postopke v primeru insolventnosti fizičnih oseb, ter odpraviti zahtevo, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski.

Opredelitev postopkov v primeru insolventnosti bi se razširilo tako, da bi vključevalo hibridne postopke, postopke pred nastopom insolventnosti in postopke v primeru insolventnosti fizičnih oseb. Nacionalni postopki v primeru insolventnosti, ki jih prijavijo države članice in za katere velja opredelitev v Uredbi, bi bili naštet v Prilogi. Opredelitev bi zahtevala zlasti določeno mero sodnega nadzora postopkov v primeru insolventnosti, ki je potrebna za priznavanje na podlagi medsebojnega zaupanja. Komisija bi dobila nalogo zagotoviti, da se v Prilogi k Uredbi naštejejo le postopki, ki ustrezajo opredelitvi.

Odpravljena bi bila sedanja zahteva, da morajo biti sekundarni postopki likvidacijski, zato da se vključijo postopki, ki spodbujajo prestrukturiranje.

Drugi element: uskladiti glavne postopke s splošnimi mehanizmi sodelovanja, z možnostjo, kadar je primerno, da se imenuje vodilni upravitelj postopkov v primeru insolventnosti. Možnost A ohranja pristop Uredbe, da se vsak subjekt obravnava ločeno, vendar predvideva usklajevanje postopkov v primeru insolventnosti v zvezi s člani iste skupine. Usklajevanje bi se uporabljalo v treh vidikih:

- (1) Upravitelji različnih glavnih postopkov bi se morali obvezno medsebojno obveščati in sodelovati, zlasti s prizadevanjem za oblikovanje reorganizacijskega načrta za insolventne člane skupine. Ta obveznost bi nadgradila obstoječi mehanizem usklajevanja med upravitelji glavnih in sekundarnih postopkov.
- (2) Drugič, Uredba bi določila obveznost medsebojnega obveščanja in sodelovanja sodišč, pristojnih za različne glavne postopke, npr. z imenovanjem istih upraviteljev, ki so navedli, da lahko sodelujejo med seboj.
- (3) Tretjič, upravitelj glavnih postopkov v zvezi z enim članom skupine bi imel dolžnost obveščati sodišča, pristojna za postopke v zvezi z drugim članom skupine, in z njimi sodelovati.

Za nekatera podjetja, npr. podrejena podjetja v popolni lasti, bi lahko poleg navedenih mehanizmov usklajevanja podelili „vodilno vlogo“ upravitelju nadrejenega podjetja. „Vodilni“ upravitelj bi bil pooblaščen za vodenje reorganizacije insolventnih članov skupine, zlasti tako, da bi od pristojnega sodišča zahteval, naj prekine likvidacijo podrejenega podjetja, pridobi informacije od drugih udeleženih upraviteljev ali sodišč ali predlaga načrt prestrukturiranja.

Tretji element: zahtevati, da države članice objavijo odločbe o uvedbi in zaključku postopkov v primeru insolventnosti ter druge odločbe, izdane v postopkih, **v nacionalnem elektronskem registru**, in opredeliti skupne kategorije, da se lahko nacionalni registri povežejo na evropskem portalu e-pravosodje.

To bi od držav članic zahtevalo, da vzpostavijo in vodijo elektronski register odločb o insolventnosti za podjetja in za fizične osebe. V registru bi bile opredeljene skupne kategorije,

ki bi omogočile povezovanje nacionalnih registrov na evropskem portalu e-pravosodje¹ z namenom zagotoviti dostopno in izčrpno zbirko podatkov EU o postopkih v primeru insolventnosti, ki bi upnikom, delničarjem, zaposlenim in sodiščem omogočila vpogled v uvedene postopke v primeru insolventnosti v drugih državah članicah.

Četrty element: uvesti postopke in standardizirani obrazec za prijavo terjatev na ravni EU ter spodbujati države članice, naj vzpostavijo elektronski način prijave terjatev.

V okviru možnosti A bi bil opredeljen standardni obrazec v vseh jezikih EU, ki bi ga lahko za prijavo terjatev uporabljali vsi upniki v čezmejnih postopkih. Opredeljeni bi bili tudi postopki EU za prijavo terjatev, da bi tako zagotovili, da nacionalni zakoni upoštevajo čezmejno naravo nekaterih postopkov, npr. da omogočajo razumne roke za prijavo terjatev, kaznujejo upravitelje, če ne upoštevajo postopkov, in zagotavljajo informacije upnikom o rezultatu njihovih terjatev. Države članice bi to spodbudilo k vzpostavitvi elektronskih vmesnikov za prijavo terjatev, ki bi bili na voljo tujim upnikom. Vzpostavilo bi jih lahko zasebno podjetje in ne nujno javni organi.

Peti element: izboljšati procesni okvir in usposabljanje sodnikov na področju Uredbe, saj bi Uredba pojasnila opredelitev središča dolžnikovih glavnih interesov s kodifikacijo nekaterih elementov sodne prakse Sodišča Evropske unije. Uredba bi tudi določila, da mora sodišče, pred katerim so uvedeni postopki v primeru insolventnosti, po uradni dolžnosti preučiti razloge za določitev pristojnosti, ter v odločbi o uvedbi postopka navesti, ali gre za glavni ali sekundarni postopek. Če je bilo središče dolžnikovih glavnih interesov pred kratkim spremenjeno in so dolgovi ostali v prvotni državi članici, bi morala sodišča na prvi stopnji, tj. pred izrekom odpusta dolga, preveriti, ali je preselitev resnična. To bil lahko storili na primer tako, da bi od dolžnika zahtevali dodatno dokumentacijo ali zaslišali tuje upnike. Poleg tega bi imeli upniki na voljo učinkovito pravno sredstvo zoper odločbo o uvedbi postopka v primeru insolventnosti; zlasti bi bili pravočasno obveščeni o odločbi, da bi jo lahko izpodbijali. Sodniki bi se usposabljali o Uredbi in o sodni praksi Sodišča Evropske unije v zvezi s središčem dolžnikovih glavnih interesov.

Šesti element: ohraniti sekundarne postopke, vendar hkrati izboljšati usklajevanje z glavnimi postopki pred sekundarnimi postopki in med njimi, kot sledi:

zahtevati, da sodišče pred uvedbo sekundarnih postopkov zasliši upravitelja glavnega postopka,

omogočiti sodišču, da preloži ali zavrne uvedbo sekundarnih postopkov, če bi to oviralo učinkovito upravljanje premoženja in bolj koristilo domačim upnikom; upravitelj in sodišča se lahko zavežejo, da bodo obravnavali domače upnike tako, kot da bi bil uveden sekundarni postopek („virtualni sekundarni postopek“),

določiti obveznost medsebojnega sodelovanja za sodišča in upravitelje postopkov v primeru insolventnosti ter medsebojnega obveščanja in sodelovanja za sodišča.

4.2. Možnost B

Elementi, ki so skupni možnostma A in B, so razloženi zgoraj, in sicer:

¹ Evropski portal e-pravosodje je mišljen kot „točka vse na enem mestu“ na področju pravosodja, ki zagotavlja informacije in izboljšuje dostop do pravnega varstva v vsej EU.

- **prvi element: razširiti področje uporabe Uredbe,**
- **tretji element: zahtevati, da države članice objavijo odločbe v nacionalnem elektronskem registru,**
- **četrti element: uvesti postopke in standardizirani obrazec za prijavo terjatev.**

V nadaljevanju so obravnavani elementi, ki so značilni samo za možnost B.

Drugi element: eno sodišče je pristojno za vse glavne postopke, kar bi pomenilo, da bi bil za vse člane skupine imenovan en sam upravitelj postopkov v primeru insolventnosti („postopkovna konsolidacija“), s čimer bi bili postopki v primeru insolventnosti v zvezi z vsemi člani ene skupine konsolidirani pred enim sodiščem, in sicer v kraju, kjer je središče glavnih interesov nadrejene družbe. V vseh glavnih postopkih podrejenih družb bi bil imenovan isti upravitelj postopkov v primeru insolventnosti.

Peti element: uskladiti elemente nacionalnih insolvenčnih predpisov – to bi zadevalo nekatere vidike nacionalnih postopkov v primeru insolventnosti, zlasti roke za odpust dolga, pogoje in pravila za uvedbo postopkov, pravila o zaslišanju upnikov in učinkovito pravno sredstvo.

Šesti element: odpraviti sekundarne postopke iz možnosti B. Namesto sekundarnih postopkov bi imeli en sam glavni postopek v primeru insolventnosti, katerega posledice bi veljale po vsej EU in ki bi obravnaval nadrejeno podjetje ter vse podružnice in poslovalnice.

4.3. Zavrjnene možnosti

Zainteresirane strani so kot možnost za rešitev težav navedle ali predlagale še nekatere druge elemente. Med njimi so na primer uvedba obdobja začasne prekinitve po spremembi registriranega sedeža ali središča dolžnikovih glavnih interesov kot način, da se prepreči izbiranje najugodnejšega sodišča. Vendar to verjetno ne bi učinkovito doseglo tega cilja.

5. ANALIZA UČINKA IN PRIMERJAVA MOŽNOSTI

Obstoječe stanje ugotovljenih težav ne bi rešilo in negativni učinki obeh sklopov težav bi se nadaljevali. Čeprav bi lahko na nekaterih področjih pričakovali določeno stopnjo zblíževanja predpisov med državami članicami, bi se verjetno na drugih področjih težave še zaostrole.

Možnost A ima na splošno pozitivne učinke v primerjavi z osnovnim scenarijem. Učinkovito bi bili doseženi politični cilji in obravnavane ugotovljene težave, brez poseganja v nacionalno zakonodajo ali politike. Ta možnost ima pozitivne ekonomske učinke na varnost naložb, delovanje enotnega trga in podjetništvo. Olajšala bi preživetje za življenje sposobnih podjetij in varovala delovna mesta. Dokazov o morebitnih dodatnih učinkih na položaj zaposlenih v primeru insolventnosti delodajalca ni. Obstajalo bi tveganje, da bi zagotovitev nove priložnosti dolžnikom vplivala na dostop drugih podjetnikov do dostopnih posojil, a to bi odtehtala učinkovitost sodobnih postopkov v primeru insolventnosti, ki so strožji in se natančno spremljajo. Obstaja tudi tveganje, da bi razširitev področja uporabe tako, da bi zajemalo več vrst postopkov v primeru insolventnosti, vplivala na izbiranje najugodnejšega sodišča. Vendar je glavni cilj hibridnih postopkov in postopkov pred nastopom insolventnosti olajšati sanacijo, njihove koristi pa še povečuje učinkovito usklajevanje postopkov. Ta možnost bi pripomogla k spodbujanju nove priložnosti. Povečala bi učinkovitost, pravičnost

in preglednost čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti ter izboljšala dostop do pravnih sredstev.

Možnost A nalaga določene stroške organom držav članic v zvezi z registri insolventnosti in usposabljanjem sodnikov. Stroški so utemeljeni s koristmi in prihranki za družbo, ki bi jih prinesla večja učinkovitost in boljša kakovost čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti.

Možnost A bi pozitivno vplivala na medsebojno zaupanje med pravosodnimi organi držav članic. Ta možnost bi ohranila sedanje ravnovesje med dolžniki in upniki ter med univerzalnostjo in teritorialnostjo, vendar ne bi obravnavala enega večjih vzrokov za težave – neučinkovitosti in razlik med nacionalnimi predpisi.

Možnost B je potencialno učinkovitejša od možnosti A pri doseganju ciljev ter zagotavljanju ekonomskih in socialnih koristi za enotni trg. Povečala bi učinkovitost in uspešnost postopkov v primeru insolventnosti v celotni EU; vzpostavila bi elemente popolnoma univerzalnega sistema, podobne nekaterim lastnostim predpisa o insolventnosti, ki ureja to področje v 50 zveznih državah ZDA, in sicer zakona ZDA o insolventnosti.

Možnost B bi celoviteje obravnavala Resolucijo Evropskega parlamenta, sprejeto novembra 2011, v kateri je Parlament dal priporočila Komisiji v zvezi z usklajevanjem določenih vidikov postopkov v primeru insolventnosti. Bistvo priporočil je, da bi enaki pogoji za vse koristili notranjemu trgu ter da razlike med nacionalnimi insolvenčnimi predpisi ustvarjajo konkurenčne prednosti ali slabosti in težave za podjetja, ki poslujejo čezmejno, ki bi lahko ovirale uspešno prestrukturiranje insolventnih podjetij in spodbujale izbiranje najugodnejšega sodišča.

Vendar bi možnost B bolj vplivala na nacionalne sisteme. Predlagane spremembe v okviru te možnosti presegajo zgolj posodobitev Uredbe in bi zahtevale poglobljeno primerjalno analizo nacionalnih insolvenčnih predpisov, kar bi preprečilo njeno takojšnje izvajanje. Medtem bi sedanje težave ostale nerešene oziroma bi se lahko še poslabšale.

Zato je videti, da je možnost A, kljub dokazom v podporo možnosti B, v tem trenutku sorazmernejša možnost. Glede na to je **za revizijo Uredbe o postopkih v primeru insolventnosti primernejša možnost A**.

Brez podrobnih, sistematičnih statističnih podatkov o številu in vrsti stečajev, ki spadajo na področje uporabe Uredbe (to pomanjkanje podatkov naj bi bilo odpravljeno s spremljanjem, ki ga predvideva revizija Uredbe, kot je navedeno v razdelku 6 spodaj), je težko natančno in zanesljivo oceniti obseg pozitivnih učinkov, ki naj bi jih po pričakovanjih ustvarila izbrana možnost. Obstaja pa precej dokazov, da lahko pristop do stečaja in insolventnosti, uporabljen v izbrani možnosti, ki daje prednost prestrukturiranju pred stečajem in se izogiba postavljanju nepotrebnih ovir neuspešnim podjetnikom, ki si želijo nove priložnosti, prinese velike ekonomske koristi. Podatki OECD, ki so navedeni tudi v tej oceni učinka, kažejo, da je delež izgube podjetij v predelovalnem sektorju celo za eno tretjino manjši v državah, ki imajo hibridne postopke ali postopke pred nastopom insolventnosti, v primerjavi s tistimi, ki jih nimajo. Skrb, da bo ureditev, po kateri bodo podjetniki v stečaju lažje ustanovili novo podjetje, nagrajevala nepošteno vedenje, je videti nekoliko pretirana, saj je le 4–6 % stečajev goljufivih, izbrana možnost pa ne vpliva na kazni za goljufije.

6. SPREMLJANJE IN OCENJEVANJE

Za spremljanje uporabe spremenjene Uredbe bo Komisija pripravljala redna ocenjevalna poročila na podlagi posvetovanj z državami članicami, zainteresiranimi stranmi in zunanjimi strokovnjaki. Komisija bo spodbujala izmenjavo najboljših praks med državami članicami ter v reviziji Uredbe zahtevala, naj zagotovijo statistične podatke o njeni uporabi, zlasti podatke o številu sekundarnih postopkov in postopkov v zvezi s skupinami podjetij.